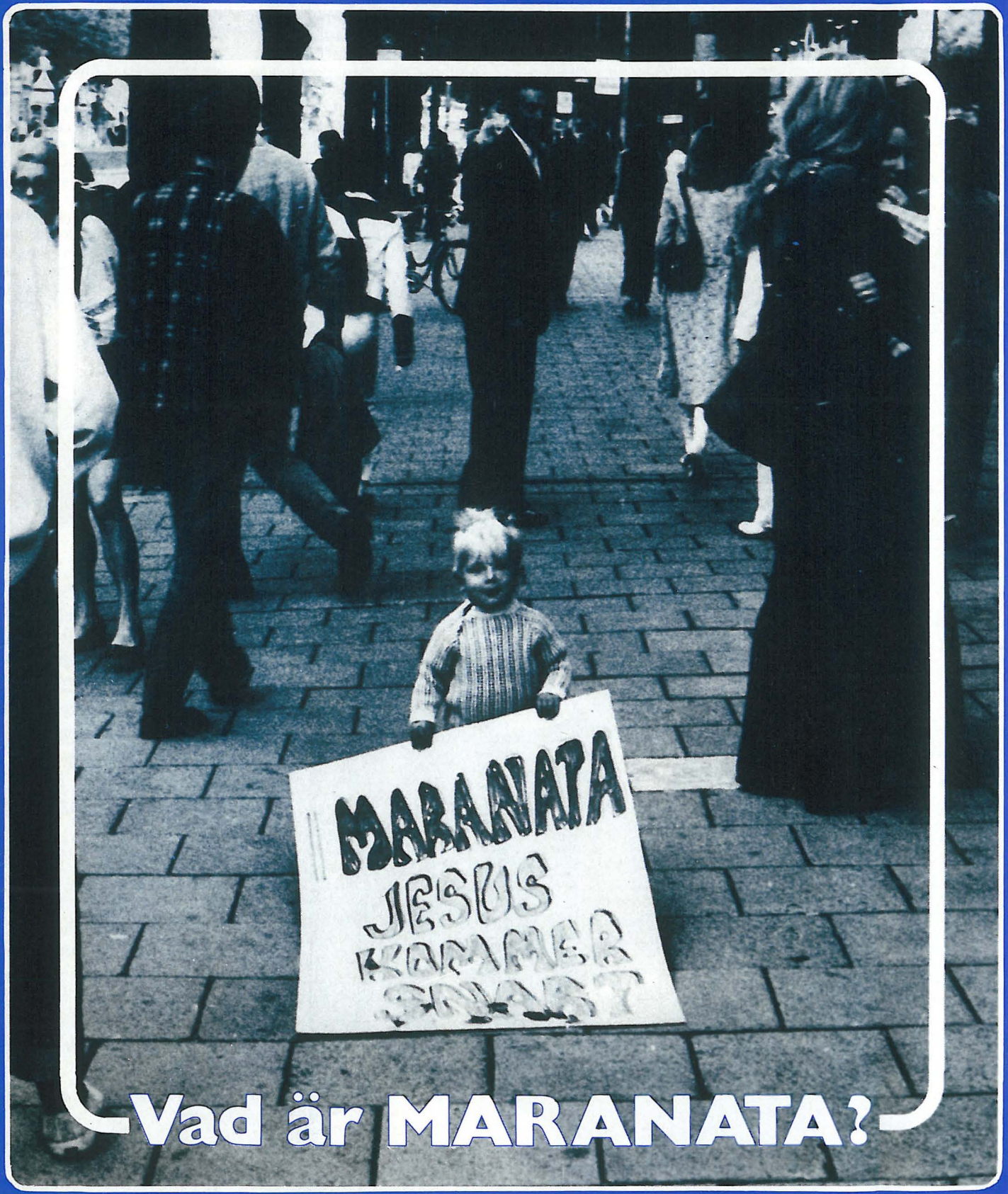
Midnattsropet

Nummer 3 • 1982 • Årgång 23 • Pris 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Vad är MARANATA?

□ Jag träffar Folke Jacobsson i storfamiljens hus på Björkdahlsvägen i Skogstorp i Eskilstuna. Även om jag känner honom sedan fem år och några gånger har gästat honom och de övriga i storfamiljen, så vet jag egentligen ingenting om hans bakgrund. Därför börjar jag med att fråga honom om han har växt upp i ett kristet hem.

— Nej. Jag fick ingen religiös påverkan i mitt föräldrahem, svarar Folke försiktigt. Min far brukade läsa tidningen Vakttornet ibland, det var väl det enda av religion, som förekom hemma.

Sedan berättar han att hans far avled, då han var i trettonårs åldern. Eftersom fadern strax före i en allvarsmättad ton hade talat om för sina två söner att han snart skulle dö, så kunde inte Folke undgå att börja reflektera över livet, döden och meningen med jordelivet.

— Så blev jag frälst 1962, säger han. Jag var bara nitton år då och bodde på västkusten. Jag jobbade som svetsare på Saab i Trollhättan. Mitt jobb var att svetsa ihop värmefläktar på bilarna. Jag trivdes inte alls med det monotona arbetet i fabriken. Jag trivdes inte med fritiden heller, då vi ungdomar mest drev omkring ute på sta'n. Vi satt på ölcaféer, gick till Folkets Park eller slank in på nå'n biograf för att slå ihjäl tiden.

Men under midsommaren 1962 hamnade Folke i fiskenätet. När han vandrade omkring på gatorna i Trollhättan, så stötte han plötsligt på en liten grupp människor, som stod på torget och sjöng kristna sånger. Eftersom gruppen var så högljudd och han själv så nyfiken av sig, stannade han upp för att lyssna en stund. Hans blickar dröjde också gärna vid en flicka, Majken Johansson, som sjöng med i gruppen och som han kände litet sedan tidigare.

Nyfiken och fundersam

Den lilla sånggruppen kom från pingstförsamlingen P1. (Eftersom det fanns två pingstförsamlingar i Trollhättan på den tiden, så kallade de sig fantasifullt för P1 och P2. P1 var Trollhättans fria pingstförsamling och P2 Filadelfia.) Och eftersom deltagarna i den lilla sånggruppen inte bara sjöng så att det dånade utan också ohämmat och frimodigt vittnade och profeterade, blev Folke ännu mer nyfiken och fundersam.

En dag stötte han åter på Majken Johansson, där hon stod i ett gathörn och delade ut traktater och inbjöd folk till P1:s tältmöten under sommaren. Hon gav honom en traktat, tittade honom djupt i ögonen och sade:

— Jag *vet* att du kommer att bli frälst.

Folke förblev inte oberörd av hennes ord. Han beslutade att ta reda på vad frälsning egentligen handlade om och började därför besöka tältmötena.

Han tyckte att det var ett förfärligt liv under mötena men kunde inte undgå att lägga märke till att de där frälsta människorna liksom *levde*, där de sjöng med i sångerna och prisade Gud.

— Det blev en kulturchock för mig att besöka de här tältmötena, skrattar han. Särskilt tungomålstalandet hade jag svårt för. De första gångerna fli-

Folke Jakobsson är idag evangelist i Eskilstuna, där han leder möten och har närradioverksamhet.

Gud l

Folke Jakobsson är idag verksa som evangelist i Eskilstuna. Me för många år sedan levde han e torftigt och tråkigt liv. Han int ens anade att det finns en andli dimension att räkna med i tillv ron. Han vantrivdes med jobbet p Saab, med fritidens rökiga ö caféer och trista danskvällar p Folkets Park.

Men en dag då han kom spanku lerande på gatorna i Trollhätta stötte han på en grupp människo som frimodigt sjöng kristna sån ger och vittnade om hur de had fått uppleva frälsning och befrie se från hopplöshet och tristess. De gav Folke en tankeställare. Me föga anade han vad som väntad bakom gathörnet....

Arne Björkman berättar här va som hände.

allade mig!

Text: Árne Björkman

nade jag åt det där konstiga babblandet. Men ju oftare jag besökte mötena dess mer intresserad blev jag av detta tungomålstal. Jag ville helt enkelt ta reda på vad det bottnade i.

Började ana sanningen

En kväll, då Folke som vanligt satt i mötestället, predikade mötesledaren på ett sätt som fick honom att lyssna noggrant till varje ord. Det verkade som om förkunnelsen var riktad enbart till honom.

— Jag var helt förstörd efteråt och blev naturligtvis ännu mer fundersam över vad det rörde sig om. Men jag hade så smått börjat ana att det fanns en högre andlig sanning än jag kände till.

Folke hade aldrig varit ateist, förklarar han, utan han kunde föreställa sig en slags "högre makt" i tillvaron, en makt som hade skapat sol, måne, stjärnor och allt annat synligt i universum. Men han hade svårt att tänka sig, att en mäniska kunde ha en självupplevd andlig kunskap och en personlig gudskontakt.

— Nä, det kunde jag inte tro på. Förresten hade jag dåliga erfarenheter av frireligiösa människor, säger han. Jag kände också personligen en missionare, men han var en riktig torris. Dessutom var han oärlig. Han hävdade en personlig gudstro men var på samma gång sniken och elak och försökte att utnyttja alla han kom i kontakt med. Det stämde inte med en gudstro, tyckte jag.

Överbevisad i sitt samvete

Men så småningom blev Folke överbevisad i sitt samvete om att han behövde bli frälst. Då han förstod att det gällde att omvända sig från ondska och gudsfrånvändhet, så kapitulerade han på P1 inför Gud. Samtidigt upplevde han sig som förlorimliga priser på sina varor, eftersom han saknade konkurrens. (Nytt generat skratt) Jag hade småsnattat av honom utan att bli upptäckt. Men nu sökte jag upp honom och berättade sanningen. Han fick väldigt stora ögon i skallen. Själv upplevde jag en stor invärtes befrielse, då jag hade gjort upp med honom, bett om förlåtelse och fått eländet utrensat.

Vittnade på verkstadsgolvet

På-nytt-födelse, vattendop och dop i Den Helige Ande var vägen framåt.

Andedopet gjorde att Folke och hans bror — som hade blivit frälst en vecka före Folke — en lång tid framöver betraktades som smått vansinniga av sina icke-troende släktingar. Men på arbetsplatsen blev reaktionen bland arbetskamraterna intresserat nyfiken. Ett femtontal av dem kom till mötena på P1, sedan Folke och hans bror hade vittnat på verkstadsgolvet.

På hösten -62 förlovade han sig med P1-flickan Majken, och den 20 april året efter gifte han sig med henne.

— He he, det gick undan i svängarna, skrattar Folke och berättar, att de ungefär vid den tidpunkten också kom i kontakt med maranatavänner och deras möten.

De fick smak på en annan sorts mötesstil. De började mer regelbundet att besöka maranatamöten i Örebro. I Maranataförsamlingen kände de sig hemma, tyckte de.

Så gick en del år. Familjen Jacobsson flyttade lite inom landet men återvände så småningom till Trollhättan. Under de 15 år som snabbt rann iväg deltog Folke aktivt i mötesverksamheten inom Maranataförsamlingen och besökte konferenser. Han och Majken studerade också Midnattsropet. Där kunde de läsa om en annan typ av kristendom, vilken såg ett ideal i Apostlagärningarna och i den urkristna församlingen. De kunde även läsa om den statliga skolans misslyckande, om kristen hemundervisning och om avskiljande från världen cch dess mentalitet.

— Vi läste och begrundade artiklarna, vittnesbörden och predikningarna i Midnattsropet, säger Folke. Vi genomgick en process under de här åren. Den ledde fram till att vi tog ställning i frågorna.

> ***„En dag stötte han på Majken Johansson, där hon stod i ett gathörn och delade ut traktater och inbjöd folk till P1:s tältmöten under sommaren. Hon gav honom en traktat, tittade honom djupt i ögonen och sade: — Jag vet att du kommer att bli frälst.“***

In i storfamiljen

Och för cirka fem år sedan tog familjen Jacobsson steget in i storfamiljen, egendomsgemenskapen och hemundervisningen. Det började med att Folke och Majken tog sin äldste son Tommy ur sjätte klass i grundskolan för att i stället ge honom hemundervisning.

Forts. sid. 26

Th Folke och Majken Jacobsson. Nedanför: Folke med yngsta dottern Tabita.

Orättfärdighetens strukturer

Tal av Arne Imsen

□ Vi lever i en komplicerad värld, där massorna lider under trycket av orättfärdiga strukturer. De rika blir allt rikare och de fattigare allt fattigare. En ändring i förhållandena ser ut att vara helt omöjlig. Som nödlösning har man försökt med lite hjälpverksamhet för de mest utsatta. Ändå ser dessa insatser bara ut att förlänga mänsklighetens lidande.

Problemet är nämligen inte endast begränsat till u-världen. Det finns i alla mänskliga sammanhang utöver hela jorden. På vissa håll har grupper kanske kämpat sig till en lite bättre standard, men distansen till de verkligt besuttna har ändå aldrig blivit utjämnad. Man kan fråga sig varför? Det beror på att de orättfärdiga strukturerna alltid kommer att bestå så länge som människan försöker skapa sig ett eget lyckoparadis utan Gud. Det onda skall man inte söka utanför människan utan i henne. Roten till det finns i hennes egen egoism. Tar man sedan egoismen också in i Guds församling och blir lagom religiös och självgod allmosegivare i stället för en försakande korsbärare i Jesu efterföljd och så kristnar jagiskheten till dygd, ja, då blir saken verkligt allvarlig.

Vi kan se egoismen uppenbara sig i både små och stora ting. Det kan ske i vårt sätt att bruka våra andliga och materiella resurser. Maktgalen blir inte bara den som är partiledare eller äger några miljoner. Man kan bli maktgalen även om man bara har en penna och kan skriva relativt bra. Man kan bara ha fått en vaktuniform eller en bil och så inbilla sig vara något. Det skall verkligen inte mycket till för att någon skall bli kung inom sitt område.

På alla områden måste Jesus vinna seger, både över yrkesstolthet och komplex, som är perverterad högfärd, d v s man vill vara någon annan än den man egentligen är.

När den fattige tittar på den rike och tycker att han skall offra lite mer, är det också illa. Det är ganska enkelt att offra det man inte själv har. Att ta avstånd från andras bildning eller status eller standard är naturligtvis inte svårt. Med korsets seger i vårt eget liv måste vi lära oss övervinna vårt eget habegär och dela med oss av det vi redan skall förvalta. Vi är satta att förvalta av vår Skapare.

Vi tar avstånd från sodomitisk synd och fördömer den. Vi glömmer dock att den är orsakad av ett förhållande som finns i samhället och tyvärr ofta också i Kristi församling. Homosexualiteten är nämligen ett straff för en tidigare synd.

Tänk efter, vad det var som egentligen hände i det ökända Sodom? Vi läser i bibeln att i Sodom bodde ett tryggt, starkt och rikt folk. Katastrofen började med att folket högmodades och underlät att stödja den fattige och förtryckte. Egoismen satt i högsätet och det öppnade dörrarna för en flod av ondska. I Sodom hörde man inte ropet från de förföljda och förtryckta. Strukturerna var döda och hörde intet.

Då staden skulle omstörtas flydde Lot och hans närmaste. Lots hustru vände sig dock om och blev en saltstod. Vad hade hänt om hon hade fått följa med? Ja, då hade hon förmodligen tagit med sig strukturerna och skapat sig ett nytt litet Sodom uppe i bergen.

Lärjungen i församlingen måste överge de gamla strukturerna, om den skall kunna räkna med Guds välsignelse. Vad är då strukturerna för något? Ja, det är orättvisorna i systemsatta. Skall man åstadkomma förändring när det gäller orättvisorna, måste man ta upp kampen på de områden, där makterna regerar. Det räcker inte bara med att protestera mot följderna av ett orättfärdigt liv eller orättfärdiga förhållanden. Felet ligger ofta i att också kyrkorna överfört världsordningens strukturer på församlingslivet.

Vad sade Jesus? Så här sade han:

— Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar, icke någon ränsel, skor eller stav.

Hur vågar vi tala om väckelse, när vi är så insyltade i maktstrukturerna. Hur vågar vi räkna med att Gud skall ge andliga gåvor, när vi använder dem för att skapa nya maktpositioner för nya gudar.

Den som blir rik på evangelium är en bedragare. Det gäller individ och kollektiv. Får vi något över, är det vår skyldighet att dela med oss åt andra som har det sämre. Vi skall inte tro att vi följer upp i luften, Herren till mötes, om vi är materialismens slavar. Det måste först till en djupgående omvändelse och en helt ny livsstil. Om inte, lär 666 stå stämplat på alla våra gärningar.

Låt oss aldrig glömma att Jesus är de utslagnas frälsare och förlossare! Genom att dela hans gemenskap, gå hans korsväg, förvalta det han har givit oss, efter de ideal som Skriften förmedlar till oss, kan vi nå människor med korsets evangelium och vinna dem för ett nytt rike i en ny livsstil under en ny konung med en gudomlig härlighet.

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30

Utkommer med 12 nr om året
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbord, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims Tryck, Bromma 1982

Detta är väckelse-kristendom!

■ Genom hela historien går parallellt med de mäktiga, konsoliderade och med staten allierade kyrkorna en sidofåra. "Kättare", "utbrytare", "sekter" har dessa mångskiftande *väckelserörelser* fått heta. Men trots intensivt motstånd från etablerat håll har dessa rörelser fått stå för förnyelsen, nytänkandet och hävdandet av bibelns principer som de enda gällande för församlingen, dess "organisation" och förhållande till omgivningen i tiden.

Varför finns då väckelsekristendomen, kan man fråga sig. Ja, i själva uttrycket ligger en markering, en protest. Väckelsekristendom i motsats till kyrkokristendom. Väckelse i motsats till förvärldsligande, sekularisering, ljumhet och institutionalisering.

Väckelse i stället för politiskt reformarbete och världsförbättring. I stället för sökande efter inomvärldsliga maktmedel i försök till konkurrens med religioner, filosofier, livsåskådningar — väckelse!

I stället för flirt med makthavare, beslutsfattare på olika nivåer och plan, i stället för frieri med världen — väckelse!

Som det enda radikala medel mot kollektiv ljumhet i församlingar och kyrkor; mot stela, döda och hämmande mötesformer och rutiniserade gudstjänster och möten — väckelse!

Kontroversiell

Kontroversiell, men ohejdbar och frimodig i sin proklamation av Jesus Kristus och evangelii fullhet spränger väckelsen alla kyrkliga och formella gränser. Gudstjänstlivet förnyas och det ges rum för spontan lovsång och tacksägelse, personlighetens frigörelse och hängiven och innerlig tillbedjan och sång som frigör, löser, proklamerar och skapar tro i sinnena.

Väckelsen gör upp med rudimentära, katolska och skökokyrkliga avarter i organisation, gudstjänstliv, evangelisation och lära! Den är obarmhärtig i sin kamp mot alla förment bibliska argument för anpassning i världen, tiden och samhället. Från roten gör den upp med konstlade och teatraliska yttringar i gudstjänsten; hierarkier och herrefasoner i församlingsledning samt av människor uttänkta, men för Nya Testamentet främmande metoder i mission och evangelisation.

Åter till urkunden! Åter till bibeln, till Nya Testamentet! Åter till apostlarnas lära och de första kristnas gemenskap och enkelhet på alla plan! Detta är väckelsekristendomens uttalade eller outtalade ambition och önskan i tiden.

När väckelsen får bryta fram, skapas det respekt för bibeln och hunger efter Guds ord. Skriften är den auktoritet inför vilken all lära, förkunnelse, profetia samt yttringar och företeelser, både kollektiva och individuella i församlingslivet i övrigt, bör bedömas och dömas.

Säger sanningen

Därför drar sig väckelsekristendomen inte för att säga sanningen till präster och kyrkor om barndop, konfirmation, altaren, skrudar, stentempel och gudstjänstordningar samt annat traditionsgods som tynger och trycker, hindrar och hämmar individerna att i frihet tjäna den levande Guden...

Väckelsekristendomen är, för att citera Arne Imsen, "självkritisk, kyrkokritisk och samhällskritisk". Kritisk i profetisk mening och med ett för tiden och dess människor adekvat budskap från den levande Guden.

Varje väckelse får genom den profetiska Anden göra en kulturanalys likt den med vilken Paulus i Rom. 1 inleder sin undervisning om rättfärdigheten från Gud och rättfärdiggörelsen av människan.

Väckelsens ande föder kristuskärlek i hjärtana. Jesu tillkommelse blir levande och verklig. Jesus blir brudgummen, älskad, väntad, efterlängtad. Böneordet "Maranata" har mer än en gång fått uttrycka de väckelsekristnas hopp om det slutliga uppbrottet, stridens avblåsande, den sekundliga uppryckelsen och förvandlingen till likhet med den förhärligade Kristus och mötet på skyar — Jesus kommer!

Uppbrottet stundar

Detta perspektiv sätter sin prägel på de väckelsekristnas liv och verk. Uppbrottet stundar, det gäller att inte förspilla dyrbar tid med oväsentligheter och ytligheter. Försoningens budskap måste ut i varje hörn och vrå, församlingen uppbyggas och bli vad Gud vill i tiden — Kristi kropp.

Allt annat har andrahandsvärde. När väckelsen kommer, bryter människor upp ifrån materialism och mångguderi, gör upp med vår tids njutnings-, välfärds- och konsumtionslivsstil och söker återgå till naturliga samlevnads-, boende- och gemenskapsformer.

De väckelsekristna kan omöjligen bejaka vår tids onaturliga och konstlade livsstil med alla dess surrogat i gemenskaps-, nöjes- och kulturliv. Och i religion.

Den kommersiella underhållningen, med en falsk och ytlig, förföriskt positiv bild på det mesta, som nu även med stor succé tycks göra sitt intåg på frikyrklig mark, måste bannlysas bland de väckelsekristna. Det går inte an ens att med importerade patentbudskap från Amerika, i "positiv-thinking"-anda försöka presentera kristen tro som ett trygghets- och framgångsmedel och konsekvent förtiga vad det profetiska Ordet i dramatiska ordalag avslöjar om vår tid.

"Allt står väl till" är en bekännelse som aldrig får komma på de levande kristnas läppar. Alla försök att förvänta sig något positivt i tiden av världens representanter är främmande för väckelsekristendomen. Den har en gång för alla accepterat korset och dess princip, inte som en vacker dekoration i en nybyggd kyrka, utan som en princip i livet, vilken betyder död från världen.

Vi behöver väckelse

Världsordningen går emot sin upplösning. En stor skuld skulle vila på väckelsefolket om det inte informerade omgivningen om profetiornas uppfyllelse och tidsålderns avslutning. Inte som ett intressant och exklusivt ämne för akademiker och intellektuella.

Skaka om, väcka, irritera, förkunna — det är väckelsekristendomens uttrycksmedel — inte dialog, samtal, diskussioner och namninsamlingar eller andra opinionsyttringar med maktpolitiska anspråk.

Väckelse är alltså vad vi behöver. Inte fler kyrkor, fler körer, fler ungdomsledare. Inte bättre organisation eller bättre planering av verksamheten. Inte fler gospelaftnar eller trivselkvällar, men väckelse! Väckelse, med frälsningsupplevelser, omvändelser, dopförättningar och dop i Ande och eld!

Väckelse och inte kyrkoliv! Väckelse i stället för underhållning och lek, i stället för politik och "kultur"!

VÄCKELSE i Maranata, väckelse bland frikyrkor, väckelse för statskyrka. Väckelse på arbetsplatser, väckelse i skolor, på sjukhus, på gator och torg. Väckelse, med uppvaknande, nytt liv, ny glöd, ny inspiration, ny hängivenhet, ny eld, ny själavinnarnit, ny vision!

Det är vi som väljer... Väckelse, eller...

Kontroversiell, men ohejdbar i sin proklamation av Jesus Kristus spränger väckelsen alla kyrkliga och formella gränser. Skaka om, väcka, irritera, förkunna — det är väckelsekristendomens uttrycksmedel.

Text: BO M. HÖGLANDER

”Judas Iskariots evangelium är det sociala evangeliet. På samma sätt som Judas personligen svek sin Herre inför korset, har det evangelium, som han står som fader till, varit orsaken till att kristenheten kollektivt svikit sin uppdragsgivare. Det har förvandlat hans frälsningslära till ett anpassningsbart och inomvärldsligt socialt evangelium för människor med ekonomiska svårigheter eller sociala bekymmer.”

Bibeln innehåller fyra evangelier, Matteus', Markus', Lukas' och Johannes'. De tillhör Bibelns kanon och är upphöjda för att gälla som heliga skrifter.

Men det finns många fler evangelister än dessa fyra. De är visserligen på ett eller annat sätt avgränsade från Bibeln, men flera av dem har sina rötter i den.

Det finns ett evangelium som vi hört väldigt lite om, men det har varit synnerligen verksamt. Det har även blivit kanoniserat, inte av Bibelns samlare, men av kristenheten. Det är vad jag kallar för Judas Iskariots evangelium. Judas Iskariot står som stamfader för en särskild sorts frälsning i världen.

Men Judas var ju förrädaren! Ja, just det. Vi uppfattar honom som förrädare men vi vet egentligen inte vad förräderiet består i. Jo, att han övergav Jesus, att han sålde Mästaren för trettio silverpenningar, det känner vi till och det är vi redo att ta avstånd ifrån. Judas var verkligen lärjungaskarans quissling. Men vi ska komma ihåg att denne Judas var med Jesus ända fram till den stund då nattvarden utspisades.

Det finns verkligen anledning att ställa frågan: Vad var det som gjorde att Judas blev en förrädare? Var han egentligen en sådan där avskyvärd brottsling som historien utmålar honom som? Kanske var han tvärtom en mycket intelligent man, som såg vartåt det lutade och i god tid vidtog nödvändiga förberedelser för att kunna försätta sig i säkerhet, innan det totala fiaskot var ett faktum.

Judas Iskariots evangelium är det sociala evangeliet. På samma sätt som Judas personligen svek sin Herre inför korset, har det evangelium, som han står som fader till, varit orsaken till att kristenheten kollektivt svikit sin uppdragsgivare. Det har förvandlat hans frälsningslära till ett anpassningsbart och inomvärldsligt socialt evangelium för människor med ekonomiska svårigheter eller sociala bekymmer. Det skulle bli det evangelium som skulle lösa mänsklighetens problem.

Filippus' budskap

Jag skall peka på ett annat evangelium som är det sociala evangeliets motsats. Det har också sina rötter i Nya Testamentet, i den väckelse som gick fram över Samariens huvudstad. En evangelist hade gjort en andedopsupplevelse, som gjort att också hans döttrar gripits av väckelsens ande och blivit profetissor. Evangelisten, som hette Filippus, kom ned till huvudstaden i Samarien, inte därför att han var avskild i Jerusalem och utsänd av församlingen utan p g a den förföljelse som utbrutit i Jerusalem. Han hade inget val. Brutalt och ofrivilligt hade han kastats ut från Jerusalem och ut i periferin.

Filippus kom inte särskilt rustad för att starta en väckelsekampanj i Samariens huvudstad. Nej, han hade plågats av nöden som drabbat honom. Han hade inget annat att göra än att tala om det som var naturligt för honom. Han började tala om Jesus. Filippus predikade, profeterade och så skapades genom familjen en positiv atmosfär för budskapet. Det heter att hela folket kom under evangelistens inflytande när han började proklamera Kristus. Det skedde ett snabbt klimatutbyte och en miljöförändring. Hela det mentala klimatet i staden förvandlades på kort tid.

Filippus kom inte med Judas Iskariots evangelium. Visst behövdes det sanerande reformer och samhällsarbetare i Samarien. Men det var inte det de behövde i första hand. De behövde evangelium enligt Matteus, enligt Markus, enligt Lukas och enligt Johannes. De behövde ett fyrfaldigt evangelium som uppenbarade Jesus Kristus i allt han ägde av härlighet och makt.

Exploatering

Det märkliga var, hur motsägelsefullt det än kan förefalla, att Filippus kom till jungfruelig mark, där orden sjönk ned som säde i god jord och bar frukt. Människor omvände sig och kom till tro på Jesus. Det heter att ”människorna blev glada”. Förut var de roade, ty de hade ett känt nöjesetablissemang i staden. Det fanns nämligen en knepig exploatör i staden, Simon trollkarlen. Han var knepig därför han visste precis hur han skulle underhålla sin publik. Han hade övernaturliga krafter och sade sig vara något stort. Han fick plats som en representativ avgud bland de andra avgudarna. Det var en knepig karl, och han visste att det inte lönade sig att gå emot opinionen. När hans etablissemang tömdes på folk var han tvungen att se upp.

Hela staden höll sig till Filippus och de talade med förvåning och förundran om de dråpliga gärningar evangelisten hade utfört. Simon höll på att helt och hållet falla i glömska. Men Simon visste hur han skulle göra. Han satte *inte* igång ett korståg mot evangelisten. Nej då. Han gick till evangelisten och gjorde som de andra hade gjort. Han böjde sig. Det är väl helt uppenbart att det gav många andra frimodighet att göra likadant, därför att när de populära kändisarna kom, då kom också fansen.

Har du läst om honom som sade: ”Är det allenast få som blir frälsta?” Eller: ”Är det någon av rådsherrarna som följt Honom?” Hör du tonen? För att säga det på modernt språk: Är det omodernt att vara frälst?

Vi duperas gärna av stjärnorna och fångas utav dem. Vi imponeras av massorna. Om stjärnorna börjar lysa på trons himmel, *då* skall naturligtvis också vi komma. Om det är många som blir frälsta, då skall också jag bli frälst.

Jesus svarade inte på frågan han fick. Han sade i stället: ”Kämpa för att komma in!” Många skall nämligen försöka men aldrig lyckas. En dag är dörren tillsluten och det går inte att komma in.

Det blev glädje i staden, men Simon trollkarlen upptäckte att han höll på att förlora sin publik. Simon måste börja söka ett tillfälle att återerövra sina förlorade positioner. Vad gjorde han då? Han omvände sig förvisso inte. Han förändrade endast vissa yttre ting och vidtog vissa taktiska manövrar, för han var medveten om sin makt.

Evangelium enligt trollkarlen Simon

I det sociala evangeliet finner du idealismen. Men i det här evangeliet finns inte idealismen, här finns makten. Det är evangeliet enligt trollkarlen Simon. Penningmakten är den farligaste makt som existerar. Det är få som klarat sig i striden mot den makten.

JUDAS EVANGELIUM

Predikan av Arne Imsen

Skriften säger: "Penningbegäret är en rot till allt ont". Det är många fler som har gått under på grund av rikedom än p g a fattigdom. Rikedom är långt farligare än fattidomen. Därför tror jag att det är hälsosamt att vi är fattiga. Men det är givet att om vi har tio kronor eller en miljon så finns det ett begär efter rikedomens förgängliga värden latent i vårt väsen. Vi söker dem.

Egentligen handlar det inte så mycket om vad vi äger, utan mer om vad vi begär. Har vi gett rum för begäret så är vi snart girighetens offer. Då är vi de mest omkansvärda människor som går i ett par skor. Vi är då väl bearbetade och förberedda för den uppsamlingsplats som Skriften kallar helvetet. Där kommer girigbukarna att vändas i evigheternas evighet tillsammans med sin själsfrände, den rike mannen.

Evangeliet enligt Simon handlar om penningen och dess andevärld. Bakom penningmakten ligger det nämligen en intelligent andevärld. Vad är det som gör att de förmögna människorna tycks ha en så enorm förmåga att ta sig fram och söka reda på var det finns möjligheter att exploatera och utnyttja? Det är ingen vanlig intelligens utan en andemakt.

Simon trollkarlen är stamfader för det evangelium som bär hans namn. Det finns inte nedskrivet, det kan inte läsas, men man kan se det förkroppsligat i många människor. Om det fanns nedskrivet skulle alla ta definitivt avstånd ifrån det. Ingen skulle väl vilja identifiera sig med Simon. Ändå finns det sådana som är levande Judasbrev. Det finns de som är levande Simon trollkarlenbrev. Men det finns också de som är levande Kristusbrev. Halleluja!

Simon trollkarlen hade nycklar, och han öppnade dörrar för det som kallas agnosticism. Det är den makten som i sig förenar materialism och spiritualism, mystik och intelligens. Det är den makten som kom att bli ett sådant ödesdigert element i den urkristna församlingen. Denna makt kom sedan att göra inbrytningar i det vi kan kalla den efterapostoliska församlingen, som gradvis förvandlades av de moderna agnosticistiska tankarna.

Evangelium enligt Nikolaus

Det finns ytterligare ett icke nedskrivet evangelium. Det är evangelium enligt Nikolaus. Det finns inte heller med i den kanoniserade texten, men res till Tyatira och Pergamus. Där var det evangeliet kononiserat och upphöjt till att vara en gudomlig inspiration.

Vem var Nikolaus? Han var den andesmorde man som i en kritisk situation togs ut för en betydelsefull tjänst i den urkristna församlingen. Nikolaus tillhörde den grupp judar som kom till tro på Jesus Kristus genom det kraftiga evangelium som predikades på pingstdagen. Han kom igenom och skaffade sig så småningom ett grundmurat förtroende i församlingen. I en svår krissituation avskildes han till diakon.

Man krävde vissa kvalifikationer av dem som skulle bli diakoner. De skulle bl a äga Andens kraft och de skulle äga visdom. Hans väg kan vi inte följa i alla etapper. Men det finns ett och annat spår som visar att han fortsatte sitt verk och sin gärning. Så småningom hittar vi honom i sändebreven där han tydligt framstår som fader för nikolaiternas lära, evangelium enligt Nikolaus. Han står som fader för det förvärldsligande evangeliet.

Nikoalus var den tolerante och vidsynte förkunnaren i motsats till de andra. Nikolaus predikade *"både... och"*. Apostlarna sade *antingen* världen *eller* Guds rike. De predikade att vänskap med världen var fiendskap med Gud och att fiendskap med världen var det samma som vänskap med Gud. Men Nikolaus var en vidsynt och tolerant man. Han tyckte inte om de här sekteristiska dragen. Han ville vidga budskapet så att det kunde passa moderna människor, som inte ville ta avstånd från allt världsligt.

Nikolaus evangelium hade en väldig kraft i sig. En av dem som fångades upp av Nikolaus' evangelium var Demas. Det står om honom att han blev fylld av "kärlek".

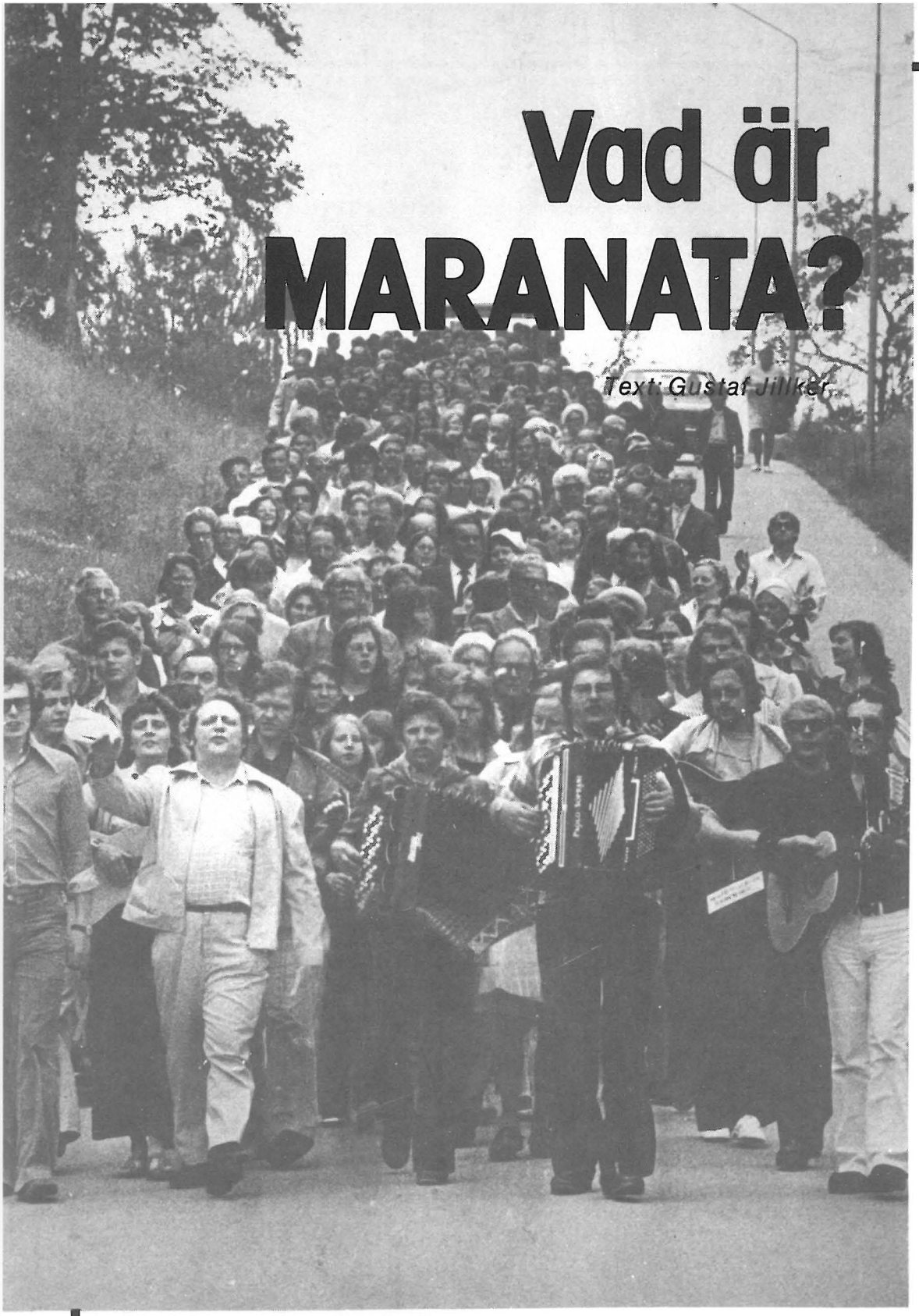
Någon säger: Men blev han fylld med kärlek? Ja, det blev han verkligen. Men "kärlek" säger inte allt. Vi måste ta reda på kvalitéten, arten. Det finns en kärlek till denna tidsålders väsende. Med den sortens kärlek blev han fylld.

Demas' vandring tillsammans med Paulus blev mycket tung. Efter en tid kom de till en plats där Demas plötsligt fann möjlighet till rekreation och ett till synes normalt liv. Det sägs att han fångades upp av en vision vid Medelhavet och att han där skaffade sig en liten tomt.

Det var inte en sommarstuga Demas skaffade sig, utan en reträttplats dit han kunde fly. Det var inte så stort och märkvärdigt, men det var dock en egendom som grep tag om honom. Paulus säger: "Av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit mig."

Övergivit. Det passade bra för Nikolaus, ty hade han varit med på den resan så hade han säkert sagt: "Gud välsigne dig Demas! Bygg dig ett riktigt trevligt

forts. sid 25

Vad är MARANATA?

Text: Gustaf Jillker

Maranata kom att bli en väckelse- och proteströrelse emot all anpassning till modern teologi och moderna ideal.

För väckelsens folk måste vägen gå mot allt större likhet med kristendomens ursprungsideal. Men detta kommer samtidigt att betyda en allt djupare kulturkonflikt.

Maranata är ett väckelserop som gäller just den kampen, skriver här Gustaf Jillker, Midnattsropets redaktör sedan 1972.

□ När Maranataväckelsen bröt fram i början av 1960-talet var det resultatet av en väldig väckelselängtan bland många kristna bekännare. För allmänheten gjordes bekantskapen med det sällsamma ordet "Maranata" i samband med att det först användes som ett gemensamt fältrop av de nytända. (Maranata är ett arameiskt uttryck i bibeln och betyder "Du vår Herre, kom!") Det dröjde dock inte länge förrän grupp efter grupp över hela landet antog namnet Maranata, alltmedan väckelsen växte i intensitet och omfång.

Friskt och frimodigt utan respekt för religiösa traditioner manade man till omvändelse och tro på Jesus Kristus som Guds son och mänsklighetens frälsare. Man döpte i vatten, bad människor igenom till Andens dop med tungotal som tecken, verkade för Andens nådegåvor i funktion, trodde på under och tecken, hävdade församlingens fria ställning gentemot enskilda och samhälleliga intressen och väntade på Jesu snara återkomst för att han skulle hämta dem som var redo.

Massmedai uppmärksammade tidigt väckelsen, som fick finna sig i en närgången, ofta brutal och kritisk behandling. Det religiösa etablissemanget fick samtidigt ett efterlängtat tillfälle att skandalisera väckelsen. Det fanns ibland inte tillräckligt starka ord för att uttrycka avsky och avståndstagande. Många ifrågasatte Maranatas existens och avfärdade väckelsen bara med det enkla konstaterandet att: "Ni har ju ingenting nytt att komma med!"

Kanske var det just svårigheten att placera Maranata i ett speciellt fack som blev det typiska för Maranata. Maranata ville betona helheten. Det var inte bara en enstaka dittills försummad lärofråga Maranata ville lyfta fram utan hela det urkristna församlingslivets lära och praxis. Det var själva sekulariseringen, det långt gångna förvärldsligandet, Maranata ville bekämpa.

Proteströrelse

Maranata kom att bli en väckelse- och proteströrelse emot all anpassning till modern teologi och moderna ideal. Maranata innebar en total omvärdering av kristendomen, sådan den då presenterades i kyrkor och kapell. Församlingsliv skulle inte bara vara mötesliv. För att inte assimileras i "världen" måste församlingen skapa åt sig en egen kultur, praktiserad i en levande vardagskristendom.

Arne Imsen, som tidigt framstod som den nya väckelsens talesman, formulerade dess program i fem kritiska punkter. Det han riktade sina angrepp mot var: 1) *Smygpolitiseringen.* Den kristna församlingen får inte göras till operationsbas för partipolitisk verksamhet såsom skett t ex genom KDS. 2) *Kommersialiseringen.* Missionsmedlen får inte låsas fast i lyxbetonade kyrkor och förbrännas i stora penningslukande företag vars missionerande insats inte står i rimliga proportioner till vad de kräver av tid, arbete och pengar. 3) *Professionalismen.* Det religiösa artisteriet genom ett fåtal "stjärnor" måste brytas så att i stället var och en får känna personligt ansvar under enkla verksamhetsformer. 4) *Kulturengagemanget.* Genom t ex bildandet av studiecirklar och sångkörer har församlingen utvecklat en förfining som till slut omöjliggjort utrymme för enkelhet, närhet och naturlig livsglädje, uttryckt

i den spontana lovsången. 5) *Kategoriklyvningen.* Alla splittrande moment i församlingen måste avlägsnas. I stället för avgränsade aktiviteter för barn, ungdomar och gamla måste alla komma tillsammans i ett gemensamt givande och tagande.

Den starka kritiken från Maranata ledde till att distansen till alla kyrkor och frikyrkor blev omöjlig att överbrygga. Alla tog avstånd. Kritiken var alldeles för fundamental för att vinna gehör hos de traditionstyngda och till samhället hårt uppknutna samfunden.

Ny uppgörelse

Uppgörelsen med det religiösa etablissemanget väckte dock ett djupare medvetande. Under 1960-talets slut och 1970-talets början blev det dags för en ny uppgörelse, denna gång med avarterna av de amerikanska och karismatiska väckelseidealen, som ännu hängde med. Dit hörde t ex vad man skulle kunna kalla för missionsimperialismen (typiskt exempel var den s k "missionen genom infödda"), evangelisationsindustrin, (massevangelisationen genom privata missionssällskap), helbrägdagörelseshowerna (i existerande form mera lik en religiös variant till den moderna kroppskulturen), benförlängningen och fallandet, (gjordes till en spekulation kring människors sensationsbehov, lyxproblem och väckelsefattigdom).

Denna gång orsakade dock uppgörelsen en så allvarlig inre kris att ingenting annat återstod än att ta steget fullt ut och i handling söka förverkliga det urkristna församlingsidealet, så långt det var möjligt. Församlingen måste bli ett idealsamhälle med en egen ekonomisk ordning, egen skola, eget rättsväsen, egna företag och egen social ordning. Det var inte samhället som skulle upprätta normerna för församlingens verksamhet, utan det var församlingen som skulle gå före och visa vägen för samhället. Församlingen skulle inte bara predika personlig omvändelse utan skulle också verka för en rättvis fördelning av de ekonomiska resurserna genom att av sina egna tillgångar dela med sig till dem som behövde. Genom detta idealsamhälle skulle världen få det föredöme den behövde för att människor skulle kunna komma till tro på församlingens frälsare, Jesus Kristus.

Storfamiljerna blev det som kom att förkroppsliga det nya idealet. "Storfamiljen" blev ett begrepp och det var som grupp man kom att skapa intresse, väcka debatt och utöva inflytande. Storfamiljen blev också "kärnfamiljens" skydd emot det moderna industrisamhällets familjeupplösande krafter. Genom storfamiljen kunde barnen beredas tillfälle att undervisas hemma av sina egna föräldrar trots annars ogynnsam lagstiftning och små ekonomiska omständigheter. Hemundervisningen blev därmed ett mycket allvarligt försök i vårt land på senare tid att bromsa statens allt starkare krav på att få bestämmanderätten över barnen.

Förföljelse

Det var alltså inte längre att förvåna att utvecklingen inom Maranata sågs med allt oblidare ögon från många håll. Ja, så allvarlig oro väckte det att somliga beslöt sig för att bekämpa Maranata helt öppet. Det omedelbara resultatet var en hastigt tillkommen statlig utredning om hemundervisning och ett långtgående lagförslag som skulle kraftigt inskränka rätten till sådan. Maranatas exempel kunde smitta av sig, viskades det i maktens korridorer.

Ständiga polisanmälningar, rättegångar och skatterazzior var andra trakasserier maranatamedlemmarna fick utstå. Vid Maranatas sommarkonferens 1979 utsattes konferenslägret t o m för en direkt polisockupation i militär stil med vägspärrar, hundpatruller och en polishelikopter i luften. Konferensen saboterades totalt och en av evangelisterna greps för en bagatellartad händelse och spärrades in i 24 dagar i väntan på rättegång.

Nu rådde det ju religionsfrihet i det här landet, vilket borde förhindrat tendenserna till förföljelse. Den grundlagsbefästa religionsfriheten garanterar dock endast frihet på kultens område. Förföljelsen har tagit andra uttryck som är mer sofistikerade. Den finns idag inbyggd i själva samhällstrukturen, i det byråkratiska systemet, och sanktionerna drabbar främst den enskildes ekonomi i de fall man söker undergräva dennes rykte och förtroende.

Systemet innebär att det heller inte finns någon som vill tillstå att det förekommer en medveten förföljelse. Byråkratin har alldeles för många makthavare på alldeles för långa avstånd från varandra för att de skall kunna överblicka eller känna sig personligt ansvariga för de verkliga följderna av sina beslut. Makten saknar ansikte.

80-talets Maranata

1980-talets Maranata var alltså avgjort annorlunda 1960-talets till karaktären. Budskapet var klart radikaliserat. Men förutsättningarna för väckelse var också annorlunda. Vi lever i en efterkristen tid, vilket ställer nya krav på den kristna verksamheten. Anpassningen till världen och den omgivande livsstilen har inneburit en minskad attraktionskraft. Kampen idag måste därför gälla de väckelsekristnas identitet. Den etablerade kristenhetens problem bottnar egentligen i en identitetskris. Man har i alltför hög grad övergivit det som är genuint kristet; i både lära och livsstil.

Tyvärr kan vi aldrig vänta att de etalberade kyrkosamfunden skall ändra kurs. Därtill är deras inneboende tröghet alltför stor. Vägen till sann väckelse går som alltid utanför de etablerades hank och stör. Vad kyrkorna kan tillåta sig som mest av väckelse är endast krusningar på ytan.

För väckelsens folk måste vägen gå mot en allt större likhet med kristendomens ursprungsideal. Men detta kommer samtidigt att betyda en allt djupare kulturkonflikt. Maranata är ett väckelserop som gäller just den kampen. Maranata är ett erbjudande och en kallelse till den som förstår vad klockan har slagit. Maranata är en maning att göra sig redo på samma sätt som de första kristna förberedde sig för tidsålderns avslutning. Maranata är ett triumfatoriskt utrop om att Guds folk en dag trots alla odds skall segra. □

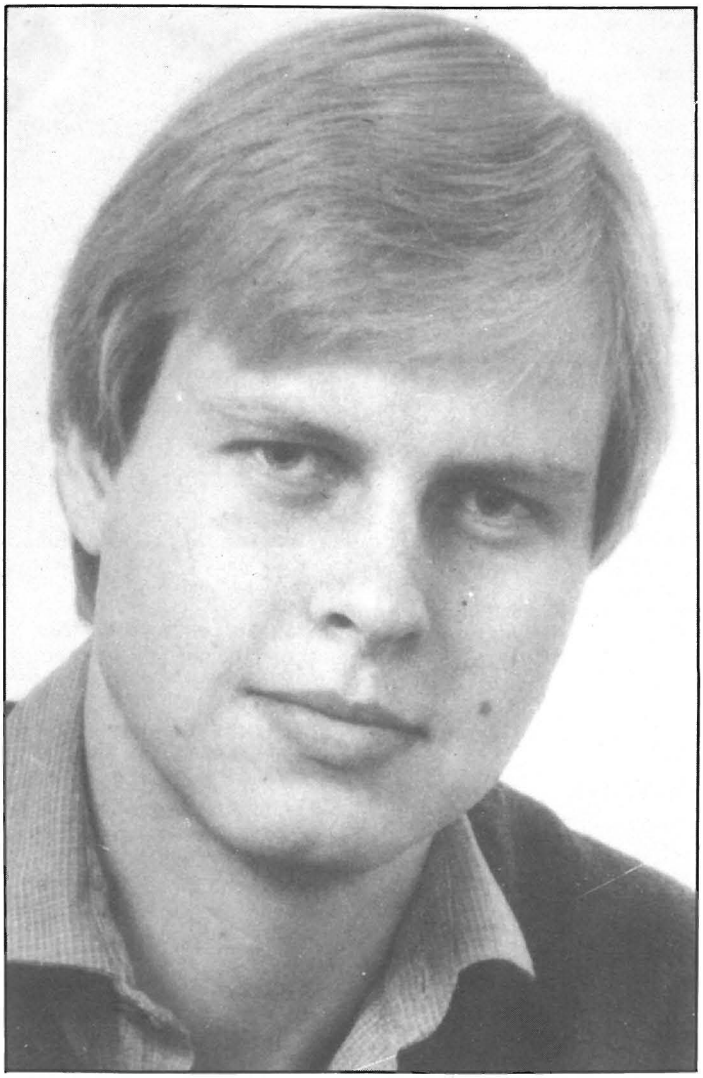

Får man sjunga om Jesus var som helst? Ja! hävdar dagens Maranataungdom tvärt emot både profant och religiöst etablissemang.

Med sin frigjorda sång, handklappningen, hänförelsen och spontaniteten gjorde Maranata upp med alla traditionella mönster för mötes- och gudstjänstliv.

Bo Hagstedt, 25:

EVIGT LIV

— Vi går mot ett onaturligt samhälle, ett samhälle där vi blir så självupptagna att vi inte har tid med varandra. Många som genomskådat ytligheten och falskheten flyr in i drogmissbruk eller förkortar sitt liv.

— Glädjande är att det finns en väg ut ur alltsammans detta. Det är att bli frälst och räddad — att börja ett nytt liv är en fantastisk upplevelse! vittnar här Bo Hagstedt, ekonomichef på Pilgrimstryck där bl a Midnattsropet trycks.

Du kanske är med i jakten på prylar och ökad standard som de flesta svenskar är idag? De flesta barnen är på daghem. Modern kan inte vara hemma hos sitt barn utan en kraftig standardsänkning. Därför vill få göra det. Den naturliga och mycket viktiga kontakten mellan föräldar och barn är idag starkt begränsad till några timmar på kvällen och helgen.

Vi går mot ett onaturligare samhälle! Det är ett samhälle där vi kommer att bli så självupptagna att vi inte har tid med varandra. I daghemmen, den utbyggda skolan och ungdomsgårdarna är undervisningen och fostran präglad av opersonlighet, normlöshet och framförallt gudlöshet. Resultatet kan vi se på dagens ungdom. Man driver håglöst omkring, känner ej till gränserna vad man får göra och inte göra. Dessutom finner man ingen mening med alltsammans.

Flest självmord i Sverige

En undersökning bland barn från många länder visar[1] att svenska barn är de mest otrygga. Förklaringen är bl a att Sverige är ett av de ledande länderna när det gäller gudlöshet, samt att vi lämnar ifrån oss våra barn. I Sverige finns också den högsta självmordsstatistiken bland ungdomar. Många andra ungdomar, som har insett hur meningslöst och falskt allting är, har drivits in i alkohol- drogmissbruk och annan misär. De har kapitulerat.

Frälsningen enda räddningen

Glädjande är att det finns en väg ut ur alltsammans detta. Det är att bli frälst och räddad. Oavsett vad din bakgrund är så kan du bli frälst. Att börja ett nytt liv är en fantastisk upplevelse! Det går knappast att beskriva utan måste upplevas! Något om vad frälsning innebär får du reda på när du läser följande verser ur Bibeln, Ps 18:6-7, 17, 20.

"Dödsrikets band omslöto mig, dödens snaror föllo över mig. Men jag åkallade Herren i min nöd och ropade till min Gud. Han hörde från sin himmelska boning min röst, och mitt rop inför honom kom till hans öron.

Han räckte ut sin hand från höjden och fattade mig, han drog mig upp ur de stora vattnen.

Han förde mig ut på rymlig plats: Han räddaoe mig, ty han hade behag till mig."

Att bli frälst innebär att du finner LIVETS MENING.

Är det svårt att vara frälst?

Är det svårt att vara frälst, undrar du kanske? Innebär det inte att man måste följa en massa bud och föreskrifter? Nej, riktigt så är det inte. De levnadsregler vi följer i Bibeln är till för människans bästa. Följer vi inte dem blir vi som bortskämda barn, dvs egoistiska, otacksamma och oförnöjsamma. De levnadsregler vi finner i Bibeln försvinner mer och mer i vårt samhälle och vi kan se resultatet hos den generation som växer upp.

Att bli frälst och följa vad Bibeln lär gör dig till en ny människa med en biljett till det *eviga livet i himmelen.* När du blir frälst, blir du befriad från det som tidigare bundit dig, det som tidigare gjort dig så upptagen. Ingen ångrar den dagen man blir löst från sina begär.

Inte sörjer före detta alkoholisten över att han inte får dricka sprit mer, utan istället är han tacksam att Jesus löste honom från det begäret. Precis så är det med dig också. Alltid är det något du är bunden av som Jesus behöver lösa dig ifrån. Det bästa är att vara frälst. Får du motgångar och problem, så kan du gå till Jesus och han hjälper dig.

Ditt liv ett ögonblick

Till sist, tänk på alla möjligheter som kommer under evigheten! Vad är då detta liv du *lever just nu* i jämförelse med ***evigheten!*** Nästan ingenting! Det är ett ögonblick som du har i din hand med vilket du kan göra som du vill. Den ***viktigaste tid*** du någonsin kommer att leva! Vilken väg väljer du? Jesus kallar på dig till frälsning. Frid i hjärtat får du först den dag du blir frälst. Snart kommer Jesus för att hämta dem, som är redo! Är du redo? Om inte, skynda dig och sök Jesus! ■

Vi frågade några ungdomar på stan:

Vad tror ni om *framtiden?*

Enkät: Arne Björkman *Foto: Reino Jillker*

Lars Svensson, 25, stud.

— Det här är så djupa frågor, så jag vet inte vad jag skall svara. Men jag hoppas att det inte skall bli krig och att jag klarar min utbildning på Tekniska högskolan och att jag sen får tag i ett bra jobb.

— Jag vill inte tro att samhället skall utvecklas till det sämre, men det kan naturligvis bli så. Jag vill inte heller tro att det kan bli krig, men det kan ju inträffa.

Mikael Gustafsson, 17, stud.

— Det var en svår fråga. Tja...jag hoppas på ett jobb efter gymnasiet. Det är det viktigaste för mig. Jag förväntar mig personlig tillfredsställelse i livet.

— Jag tror att samhället utvecklar sig i negativ riktning. Miljöförstöringen ökar. Det skulle jag vilja stoppa... och kärnkraften. Jag är rädd för att det kan bli krig.

Anneli Nord, 14

— Svårt att säga. Jag hoppas att det skall gå bra för mig, att jag får ett bra jobb. Men jag har inte funderat över framtiden någonting.

— Min dröm är att bli veterinär, men jag har nog för dåliga betyg.

Micke, 19

— Det blir ett helvete i framtiden. Friheten kommer att bli mindre för människorna. Vad jag förväntar mig av framtiden? Att Djurgården vinner över Brynäs i morgon.

Carina Angvall, 18

— Jag har stora förväntningar på livet. Jag hoppas att få göra allt jag känner för. Att få leva.

— Jag hoppas kunna resa till Australien och USA och jobba där.

— Framtiden kommer nog att bli svår, men man får ändå försöka blicka framåt. Man får försöka ta dan som den kommer. Jag är inte rädd för att det kan bli krig. Blir det krig så blir det.

— Om det finns ett liv efter döden? Jag funderar inte på sådana saker. Jag vill bara känna, kort sagt leva.

Svea Steen, staty

— Jag tror att alla människor ska bli lika stendöda som jag. De blir kallare och hårdare. De hör utan att höra. De ser utan att se. De tänker utan att förstå med hjärtat. Livet går dem förbi. De har blivit matade med stenar istället för bröd

FRÅGOR & SVAR

Text: Gunno Andersson

Fråga: Ni brukar ibland säga att man skall "komma till Jesus". Vad menar ni egentligen med det? Hur går det till? Hur skall jag veta att det är sant som står i Bibeln? Jag har försökt tro på Bibeln, men det är så mycket där som jag tycker jag inte klarar av.

K.J.

Svar: Uppmaningen att komma till Jesus är ett mycket gammalt uttryck, som har blivit något av en fras, fastän uttrycket egentligen säger det mesta och det väsentligaste.

Det finns många frågor som vi människor ställer till oss själva, och då av mer eller mindre allvarlig karaktär. Till de viktigaste frågorna hör; varför lever man, vad händer när jag dör, evigheten finns den? och i samband med dessa frågor kommer man in på om Gud finns, vem är Jesus, lever han fortfarande och skall han komma tillbaka från himlen?

Människan är en obotlig sökare, t o m obotligt religiös, och varje människa ställs alltid någon gång under sitt jordeliv inför dessa frågor.

I Bibeln möter oss svaret på alla dessa frågor. Bibeln är den skrivna uppenbarelsen om Gud och av Gud. Bibeln eller Guds Ord beskriver människan och svarar på frågorna varifrån, varför och varthän. Den bevisar också sin egen sanningshalt och tillförlitlighet genom att själv bevisa sig vara sann. Om du gör som det står skrivet får du också uppleva det som står!

När vi då säger att du *måste komma till Jesus*, så ligger det i själva uppmaningen en sanning om människans vilseförda liv, ett liv utan Gud och borta från Gud.

För att människan då skall komma i ett normalt och sant förhållande till sin egen skapare måste hon komma till Jesus. Gud Fadern sände sin enfödde Son Jesus till jorden för att dö för hela mänskligheten, vilket

forts. sid 25

I Apostlagärningarna i Nya Testamentet nämns den urkristna församlingens ideal: kollektivt ägande och vardaglig församlingsgemenskap.

"De troende fortsatte att samlas och hade allting gemensamt. De sålde allt vad de ägde och delade ut åt alla, efter vars och ens behov. De höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande, uppriktig glädje." (Apg. 2:44-46)

Maj-Christine Ögren utvecklar här tankegångarna, att församlingen måste bli ett idealsamhälle, som ska fostra människan för både familjeliv och arbetsliv. Församlingen måste helt enkelt lyckas där världen misslyckats...

Text: Maj-Christine Ögren

Hur kan det komma sig att vanliga människor helt plötligt bryter upp ifrån sin livsstil och radikalt ändrar kurs? Vad är det som gör att banktjänstemannen, sjuksköterskan, journalisten, studeranden, bilmekanikern m fl slutar sina anställningar och i stället tar nya oavlönade (!) tjänster i storfamilj och församling?

Och varför kan man inte längre bo kvar i förortslägenheten, radhuset eller villan? Måste det vara nödvändigt att flytta tillsammans i storfamilj? Finns det bibliska motiveringar till detta?

Frågorna är vanliga och ställs av allt flera. Här vill vi försöka oss på ett svar med både bibliska och ideologiska motiveringar och genom personliga vittnesbörd av människor, som upplevt gemenskapen i praktiken.

Som väckelsekristna och omvända är frågan om en ny livsstil av yttersta vikt. Vi upplever just nu en tid som kännetecknas av enorma kriser på område efter område. Genom vår uppgörelse med den rådande ordningen lever vi före vår tid och förbereder oss på andra förhållanden genom att skapa en ändamålsenligare livsstil. Försörjningskrisen, den ekonomiska krisen, miljökrisen, samhällets kris, den politiska och ideologiska krisen samt den moraliska krisen *tvingar* oss att vända den livsstilen ryggen och från grunden börja bygga upp en ny ordning: *En urkristen församlingsordning.*

Ett idealsamhälle

Församlingen måste bli, och skulle egentligen vara, ett idealsamhälle. Guds ord ger oss klara besked om att det är församlingen som ska fostra människan för både familjeliv och arbetsliv. Att församlingen kan lyckas (där alla andra är dömda att misslyckas) beror på att där finns ett kors rest. Och det korset betyder döden för egoism och självförverkligande.

Vi måste förstå att Bibeln aldrig talar om två olika sidor av livet (en mötessida och en vardagssida). Församlingen är inte bara mötesliv. De nyfrälsta kan inte lämnas vid för våg mellan möten och sammankomster. De måste få en personlig vård, komma in i en ny livsstil som verkar helande på hela personligheten. Vi måste bilda front mot drog- och flumsamhället, njutnings- och roffarmentaliteten.

Här måste också alla kategoriklyftor överbyggas. Ingen är mer värd än den andra. Vaktmästaren är lika oumbärlig som predikanten. Vi är olika lemmar varandra till tjänst och gör hela livet till en gemensam gudstjänst.

Församlingen måste naturligtvis också ha en egen ekonomisk ordning som går tvärs emot de principer samhället praktiserar. Detta är grunden till sann gemenskap, att vi lever tillsammans på samma villkor. Genom att den rike säljer vad han äger och ger bort till den fattige och genom att ingen längre kallar något för sitt gör man sig själv beroende av församlingen även i vardagen.

Vi har upplevt att vi måste bo tillsammans, äta tillsammans, arbeta tillsammans, för att inte gå under i ett samhälle där djungelns lagar mer eller mindre råder. Där, i den gemenskapen, kan också varje människas inneboende skaparkraft frigöras. Vi tjänar inte längre världsordningen med våra gåvor och tjänster utan får se hur vi bygger upp något heligt och rättfärdigt med plats för alla — även de svaga.

Egen social ordning

Under en tioårsperiod har vi fått se hur människor som blivit frälsta flyttat samman i storfamiljer, startat bagerier och affärer, på en plats har man startat en restaurang, på en annan plats ett tryckeri o s v. Om utvecklingen får fortsätta kommer så småningom hela kommuner att växa fram. Man har egna skolor för barnen, hem för de äldre och en egen social ordning.

De vore självklart för de kristna att ta första steget och bryta sönder de orättfärdiga strukturer som håller miljontals människor förtryckta i fattigdom och förnedring. Materialismen och jagandet efter materiell lycka har skapat splittrade, rotlösa och disharmoniska själar. Familjer slås sönder, människor pratar inte längre med varandra, barnen lämnas ensamma mitt i materiellt överflöd — men utan kärlek. Församlingen måste bli en fristad. Här ska den moderna nutidsmänniskan finna ro och finna att hon kan få människovärde och ursprung tillbaka. Här måste positiva skaparkrafter komma loss. Och vi är på väg att ta tillbaka det som gått förlorat...

Skickad att vittna

David Dahlberg har bott i stor-

familjen på Latorp sedan tre år tillbaka. Han kommer från Norsjö i Västerbotten där hans pappa arbetar i gruvan. Själv hann David pröva på en hel rad sysselsättningar innan han flyttade in i storfamiljen och började arbeta där. Betongarbetare, televerkare, vaktmästare och fabriksarbetare hann David med innan det var dags för en ny tingens ordning.

Efter en konferens sommaren 1975 började David tänka i helt nya banor. Var det egentligen rätt att ge bort sitt liv i någon annan än Guds tjänst? När han skulle åka hem till träfabriken igen åkte han svängen förbi storfamiljens dåvarande hem Johannelund i Stockholm. Där mötte han en broder som erbjöd honom att komma med i gemenskapen. Och David lovade att åka för att säga upp sig och sedan komma tillbaka.

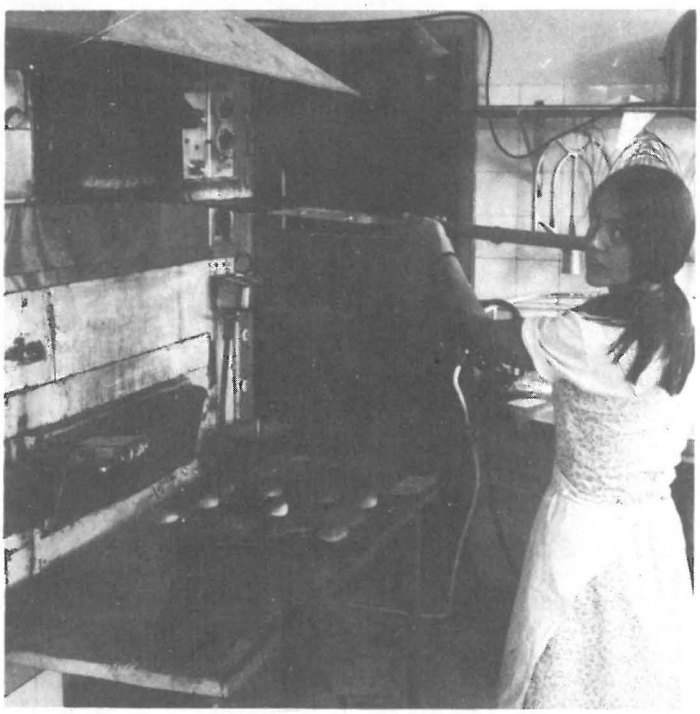
— För mig handlade det om ett *helt* gudsliv. Jag förstod att det här var det enda rätta om jag skulle kunna bli återupprättad som människa, få en intimare gemenskap med Gud och så därigenom också vinna människor för Guds rike. Då skulle jag också kunna ge dessa människor ett livsalternativ.

— Vi måste bli fullt skickade att utföra Guds vilja här på jorden och jag tror det är oerhört svårt i den miljö som en vanlig arbetsplats för det mesta innebär. Det är svårt att på en arbetsplats t ex hålla en nödvändig distans till arbetarnas intressen. Församlingen är tvungen att existera utanför allting om vi ska kunna fostra fram de gudsmänniskor som den här världen behöver.

Vem ger jag min tid?

Efter att ha varit välanpassad banktjänsteman i tio år sade *Kjell Hägerman,* nyinflyttad i storfamiljen Ljungsbro, upp sitt arbete. Varför?

— För mig handlade det främst om tiden. Vem ger jag mitt liv? Hjälper jag olika aktieägare bygga upp en förmögenhet genom mina arbetsinsatser eller bygger jag upp något som Gud vill ha byggt i den här tiden. För mig blev dessa frågor nödvändiga att ta upp för närmare granskning efter den radikala frälsningsupplevelse jag fick vara med om. Det blev helt klart för mig att ett uppbrott var nödvändigt. När människor blir frälsta måste vi också ta ett praktiskt ansvar för dem. Då kan man inte kasta bort tiden genom att vara med och bygga upp orättfärdiga samhällsstrukturer.

Det egna brödet är en del av den nya livsstilen, menar Britt Dahlberg som varvar undervisning i Pilgrimsskolan med bakning i storfamiljens bageri i Örebro.

— Man sugs också lätt upp av de idéer, intressen, ideologier och livsstilar man möter på en arbetsplats. Neutraliseringen blir ett faktum. Församlingen ska skapa sina egna arbetstillfällen. Människan är skapad till att *skapa,* inte vara en produktionsfaktor. Och under de år jag varit tillsammans med syskonen i församlingen på dessa villkor har jag också sett att det verkligen fungerar i praktiken.

Några glada representanter från Pilgrims-tryck visar upp ett färskt nr. av Midnattsropet. Fr. v.: Mikael Eliasson, André Widén, Irene Dahlberg, Katrin Dahlberg.

Vi är på väg mot ett idealsamhälle.

Och Kjell fortsätter:

— Folk tycker det låter underligt och exklusivt med begreppet storfamilj. Det är ju inget underligt alls. Tvärtom är det den mest ursprungliga samlevnadsformen. Det är industrialiseringen och urbaniseringen som gjort att alla onaturliga och problemfyllda förortsghetton vuxit upp. Där slår man sönder alla gemenskapsband mellan familjemedlemmar, mellan barn och äldre i stället för att återerövra det som gått förlorat. Det är det vi måste göra. Söka oss tillbaka till ursprunget.

Ulla Johansson, uppväxt och fostrad i pingströrelsen, slutade redan för många år sedan sitt arbete som utbildad sjuksköterska. Det var långt innan storfamiljstanken hade konkretiserats, men Ulla upplevde ändå att Gud inte ville att hon skulle stanna kvar i det sammanhang hon var.

— Jag hade väldig längtan att komma in i Guds vilja och tänkte mig "ut på fältet" som man brukade säga då. Efter en kort tids tjänstgöring på sjukhus ville jag vara med och bygga upp något annat än sjukhussystemet som jag fann det mer och mer svårt att förlika mig med. Då var det bara en inre känsla. Nu har jag fått bekräftelse på att det var rätt. Gud vill inte bygga upp sjukhus och industrier, han vill bygga upp sin egen församling och det med hjälp av oss som bekänner Honom som Herre.

Egna företagare i pilgrimstjänst

Pilgrimstjänst heter storfamiljernas egna företag. Människor tar egna initiativ. Det finns t ex på en rad platser i landet hotell som drivs av storfamiljer, det finns affärer, bagerier och mycket annat. Hela tiden föds nya idéer. Enskilda människor har bevisat att det går att leva på helt andra villkor än de som samhället ställer på sina medborgare. Men för att detta ska kunna fungera är storfamiljen en nödvändighet. Den lilla kärnfamiljen, de ensamstående, barn och äldre, alla får de plats och hjälp att inte kvävas i ett alltmer totalitärt och krävande samhällssystem. Ett samhällssystem som också börjar likna en storfamilj. Så här säger *Arne Imsen* om samhällets "storfamilj".

— Frågan är inte om vi ska bo i storfamilj. Frågan är i stället vilken storfamilj vi väljer. Samhället kommer nämligen att ställa upp med sina storfamiljer. Då kommer det inte att bli fråga om fritt val. Människorna kommer att tvingas flytta samman av flera orsaker. Det är av ekonomiska, tekniska och sociala skäl men också av rena rättvisekrav från undertryckta grupper i samhället då de blivit allt starkare i sina opinionsiägen.

Och så låter vi Arne Imsen avsluta med ett inlägg i arbetslöshetsdebatten:

— Grundorsaken till arbetslösheten är egentligen organisationerna, därför att de har format en arbetsetik som går ut på att göra minimala insatser till maximal utdelning. Arbetet har därför inte längre något egenvärde. Skolan ställer sedan upp och förmedlar denna syn vidare. Samhället säger till oss: Gå nu dit du vill, handla fritt och tänk fritt! Samtidigt har samhället kapat våra ben, våra armar och drogat vår hjärna. Arbetsgivarna och fackföreningen säger att det inte finns några arbeten. Men nu säger jag: Kom till församlingen och få arbete! Jag ska lösa arbetslöshetsproblemet på tre månader. Du får ingen lön, men du ska få havregrynsgröt och god mat.

Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd.
Mark. 16:16

Tisdagskvällen döptes Reijo Kananen till Kristus i möteslokalen på Gamla Bro. Dopförättare var Björn Dahlin, känd från TV-programmet "Här är ditt liv". Gunnar Carlsson assisterar. Foto: Gustaf Jillker.

DOPET —markerar att ni övergivit världen

□Jesus befallde alla sina lärjungar att låta döpa sig. Den befallningen gällde för alla tider. Att döpas i vatten tillhör frälsningen.

Dopet är den bestämda handling som markerar att vi för alltid lämnat världen bakom oss. När vi stiger ner i dopvattnet, begraver vi "den gamla människan" med hennes synder och begärelser. När vi lyfts upp ur dopgraven, uppstår vi med Kristus till ett nytt väsende, i liv.

Dopet markerar att vi övergivit syndens väg. Synd är mer än orättfärdiga gärningar; det har med vårt tillstånd att göra. Synden är en inre drivkraft som drar oss nedåt, utåt och bortåt. Synd förödmjukar oss och plågar oss. Synden skiljer oss från Gud. Dess lön är döden.

Dopet är en bön om ett gott samvete. Ingen kan komma till Gud utan att bekänna sin synd. Genom dopet överlämnar vi oss åt Gud och åt hans Son, Jesus Kristus, som han sände för att rena oss från synden.

Dopet är det synliga resultatet av en samvetsväckelse. Dopet innebär att vi blivit personligt medvetna om följderna av våra handlingar. Det är inte längre oviktigt i vems tjänst vi ställer våra lemmar och till vad vi använder våra talanger. Dopet är en uppgörelse med världen på alla punkter.

Genom dopet är brytningen med hedningarnas livsstil definitiv. Vårt ansvarslösa och slarviga liv, vårt jagande efter ytlig lycka, fåfänglig ära och materiell välfärd är då slut. Dopet är en uppgörelse med dekadansen — men också en proklamation: Härefter Guds rike först!

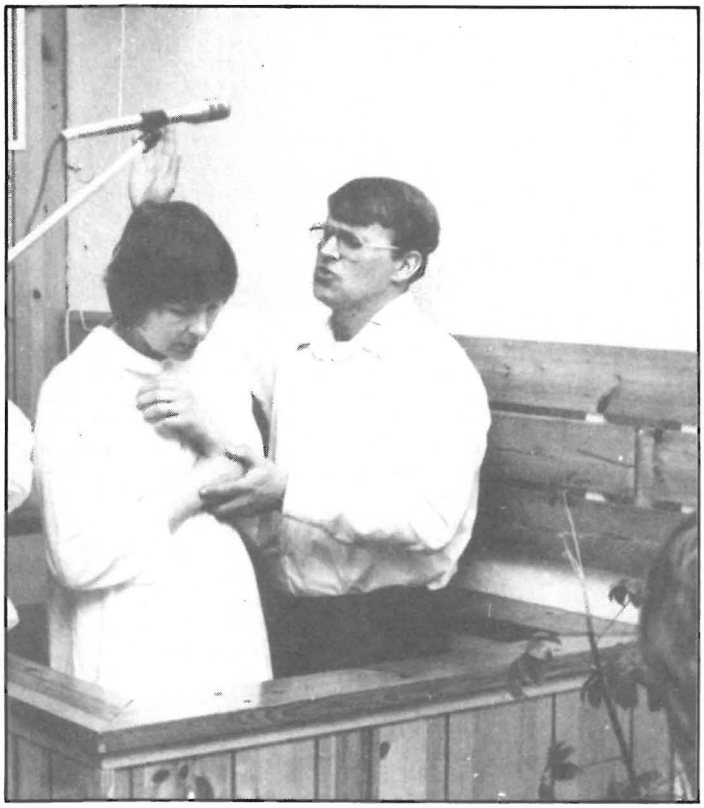
Dopet är en demonstration emot den religiösa likgiltigheten, passiviteten, namnkristendomen. Ner i dopvattnet stiger jag själv av egen kraft. Jag själv beslutar mig för att låta döpa mig. Det är ingen annan som bär mig till dopgraven — inga föräldrar, inga faddrar. Jag själv bestämmer mig för att döpas, av egen vilja, ingen annan i stället för mig. Dopet är en demonstration emot den vidskepliga övertron på nådamedel, överandligheten, spiritualismen, försöken att förandliga alla bibliska verkligheter. Det är en demonstration emot fegheten och rädslan att ta ställning.

Men dopet är också ett Guds handlande med människan. Gud verkar i dopet. Till dopet har Gud knutit sina underbaraste löften: Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst. I dopet bekräftar Gud sitt beslut att låta nåd gå före rätt. Det är en handfast verklighet. Lika verkligt som vattnet är, så verklig är Guds nåd. Vi kan lita på Gud.

Dopet är den synliga porten in i församlingen. Genom dopet blir vi alla syskon. Vi möts på samma plan i en övernationell gemenskap, där alla gränser suddats ut. Jude är inte längre jude, svensk är inte längre svensk. Alla är vi kristna och endast kristna. Dopet är början till en ny kultur, en ny ekonomisk och en ny social ordning, där vi alla ha samma värde utan hänsyn till klasser, åldrar eller kön. Genom dopet har vi blivit medlemmar av ett nytt släkte för en ny livsuppgift.

Gustaf Jillker

Minns ni Björn Dahlin från TV:s "Här är ditt liv"?

Här döps Carina Kananen av Björn Dahlin. Foto: Gustaf Jillker.

Här döps Reijo och Carina

Text: Arne Björkman

Så döptes då teveparet Reijo och Carina Kananen som TV-tittarna lärde känna i lördagsprogrammet: "Här är ditt liv".

Det var lördagen den 13 februari i år som hela svenska folket i Lasse Holmkvists program fick möta vietnamveteranen Björn Dahlin och hans nyvunna och nyfrälsta vänner Reijo och Carina.

Vi berättade i det förra numret av Midnattsropet om Björn Dahlins ovanliga och dramatiska levnad. Han gjorde svensk FN-tjänst på Cypern. Han fick då mersmak av krigarlivet och sökte anställning i den amerikanska marinkåren för att få komma till Vietnam och slåss. Där drillades han till elitsoldat och prickskytt. I Vietnam ledde han "självmordspatruller" på uppdrag bakom fiendens linjer. Han överlevde kriget, återvände till USA och tjänstgjorde som trupputbildare i marinkåren.

Så fick han erbjudande att resa till Guatemala för att utbilda soldater i gerillabekämpning. Det var ett välbetalt arbete som han accepterade med glädje, men först ville han ta litet semester. Under en älgjakt träffades han av en förlupen kula. Blodet började spruta ur ett hål i smalbenet och han höll på att förblöda. Han var ensam och ingen hörde hans rop på hjälp. Då gjorde han någonting han aldrig tidigare hade gjort. Han ropade till Gud om hjälp.

Gud, om du finns...

— Gode Gud, om du finns så hjälp mig!

Han blev mirakulöst bönhörd. Blodet upphörde att forsa ur benet. Då förstod han att Gud är en verklighet och att vi människor alltid kan räkna med ett andligt ingripande om vi ber till Gud.

Ungefär ett år senare blev han frälst. Han blev döpt och andedöpt. Han upplevde också missionskallelse till Sverige, då han såg alla dessa andligt rotlösa människor, som i den materiella välfärden drev omkring på Stockholms gator.

En vårdag 1981 anlände han med sin familj till Stockholm. Han började genast evangelisera på gator och torg. Han sökte upp människor vid Sergels torg, på Centralstationen och i tunnelbanorna.

En dag i höstas träffade han Reijo Kananen. Egentligen var Björn ute och letade efter en annan "utslagen" man, som han hade haft en del kontakt med. Han frågade då efter honom hos sådana människor som kunde tänkas känna till honom. Och utanför "bolaget" på Östermalm kom han i samtal med Reijo.

F d racerförare

Reijo, som fattade sympati för Björn, bjöd hem honom till sin lägenhet för att titta på en ishockeymatch i TV. Det visade sig att Reijo var en fd racerförare. En gång hade han råkat ut för en allvarlig olyckshändelse. Då hade han skadat ryggen och benen, så att han var tvungen att ligga i gipsvagga i nio månader. Han blev aldrig helt bra utan skulle komma att dras med rygg- och benbesvär även i fortsättningen. Smärtorna gjorde att han började dricka alkohol och så småningom fick han svårartade spritproblem.

Björn hade inte berättat för Reijo att han var frälst. Men Reijo anade att det var något "ovanligt" med Björn, eftersom han inte ville ta en sup till ishockeymatchen. Kontakten med Björn fortsatte emellertid, och ibland kom samtalen in på Gud och frälsning.

En dag kom Reijo och Carina tillbaka från en resa till Finland. De hade druckit en hel del och kände sig dåliga till mods. Dessutom hade Reijo kraftig värk i ryggen och benen av sviterna efter bilolyckan flera år tidigare. Han ringde upp Björn och bad honom om hjälp med att komma till ett lasarett. Björn ställde naturligtvis upp och hjälpte sin vän att komma till Danderyds sjukhus.

Helbrägdagjord

I väntrummet lade Björn händerna på Reijo och bad Gud att Han skulle ta hand om honom och göra honom frisk. Och Gud grep ännu en gång in i en människas liv! Reijo blev frisk. Ryggen slutade att värka, och benen blev bra. Reijo, som måste ha hjälp till sjukhuset, började hoppa och skutta i väntrummet. Han förstod att Björn hade rätt när han talade om att det finns en Gud som kan helbrägdagöra människor.

Reijo jublade på vägen hem från sjukhuset:

— Gud finns i alla fall fast ni inte tror det! berättade han för de andra passagerarna på tunnelbanan.

Då han kom till lägenheten, så hällde han ut spritflaskorna i toaletten. Så gick det fler dagar utan att spritbegäret satte in. Reijo hade blivit befriad även från sin alkoholism!

Carina betänksam

Carina blev betänksam då hon såg vad som hänt med

forts. sid. 25

DOP —

kvällen blev himmel på jord för mig...

''Idag är jag tacksam", "Dopet blev av livsavgörande betydelse". Två Maranatamödrar vittnar om sitt dop till Kristus och vad det betytt för dem.

Ann-Charlotte Asplund, Stockholm

Jag var arton år när jag döptes i den lilla byn Toftbyn. Bröderna svetsade ihop en enkel balja där jag döptes. Och i den lilla enkla baljan fick jag uppleva himmel på jord.

Det hade spridit sig som en löpeld i den lilla byn att jag hade blivit frälst och skulle döpas, så möteslokalen var intill bristningsgränsen full av nyfikna vänner och anhöriga. Jag blev andedöpt innan vattendopet och det hade förstås givit mig extra frimodighet och en djupare Kristusdimension.

Dopkvällen blev himmel på jord för mig. Det var en sådan glädje och jag nästan kunde se hur himlen jublade när jag klev ner i dopgraven. Jag ville verkligen visa både inför Gud, hela andevärlden och människorna att nu hade jag valt väg. Nu skulle jag följa Jesus.

Trots att nästan hela byn trängdes i lokalen för att se på det uppmärksammade dopet, kände jag ingen blyghet, bara glädje. På något vis upplevde jag att jag fick gå in i Guds välsignade "dårskap" ifrån världens s k "vishet". Den sista biten av den gamla "Lotta" knäcktes och försvann i dopets vatten och jag fick uppstå med Kristus till en vandring med honom.

Idag är jag tacksam för att dopundervisningen, som mötte mig efter frälsningen, var så klar. Det gäller att klart och tydligt visa och demonstrera att man vänt världen rygen och valt en annan väg. Då får man också kraft att fortsätta vandringen.

När jag var tre år "döptes" jag i kyrkan. Det var en mänsklig ritual, som jag inte hade någon medverkan i. Nu var det ett medvetet beslut om att följa Jesus hela livet.

Ingegerd Fredriksson, Storå:

Ja, det hela blev en ganska komplicerad historia för mig eftersom det första dopet jag var med om inte betydde någonting för mig. Då var jag tolv år och tillhörde en frikyrkoförsamling. Dopet det innebar den gången bara att jag blev medlem i församlingen. Något medvetet Kristusliv hade jag verkligen inte fått.

Men så hände det något märkligt med mig flera år senare. Helt plötsligt vaknade jag en natt av att en röst talade till mig.

"Nej, nu du Ingegerd håller du på att bli tokig", sade jag till mig själv.

Men rösten lämnade mig inte. Den uppmanade mig enträget att låta döpa mig och födas i efterföljelse och evigt liv. Jag rusade ner till en väninna och berättade vad som hade hänt. Då förstod jag att det verkligen var Gud som talade till mig.

Så var jag på ett möte där förkunnelsen bara handlade om en sak: *dopet*. Och då bestämde jag mig. Då hade jag bestämt mig för att följa Jesus och då hade jag gjort ett medvetet val.

Så blev då dopet en helt livsavgörande betydelse för mig. Jag svävade på moln i flera veckor och upplevde hur kroppen liksom förlorde betydelsen. Helt konkret fick jag uppleva hur jag levde i evigheten, fastän jag var kvar här på jorden. Det var en himmelsk erfarenhet som Gud verkligen bekände sig till.

Ann-Charlotte Asplund

□Jesus uppmanade sina lärjungar att inte lämna Jerusalem förrän de hade blivit döpta i helig ande. Dopet i helig ande var en speciell upplevelse de skulle göra för att kunna vittna om honom. I andedopet skulle lärjungarna erhålla gudomlig makt.

Dopet i helig ande är ett Guds eget handlande med människan för att utrusta henne med särskild kraft. Det behövs kraft för att övervinna världen, kraft mot frestelserna och lockelserna, synden och begärelserna. Endast Andens eld kan förbränna de köttsliga passioner som piskar människan till ständigt nya utlevelser i synden. Andens kraft är det enda som kan övervinna världens dekadanta livsstil, den dödande hopplösheten och den förlamande tomheten.

Anden avslöjar våra innersta bevekelsegrunder, genomlyser alla hemliga gömmor i personligheten och uppenbarar vår rätta natur. Anden gör oss sanna, ärliga, ödmjuka och helgjutna.

Anden är den som förvandlar fega till hjältar. Ett dop i den helige ande — och den svage blir stark, den försagde blir talför och den vanmäktige blir som ett rytande lejon.

Ett dop i den helige ande måste till för att överbevisa världen om Guds suveränitet. Tungan som ingen människa kan tämja, full av dödande gift, blir Guds redskap till att tala om Guds väldiga gärningar. Tecknet på Andens uppfyllelse blev "tungor såsom av eld". Ett nytt språk, Andens språk, tungotalet, markerar att Gud vänt förbannelse till välsignelse.

Ett dop i den helige ande är ett dop i kärlek. Utan den helige ande skulle alla känslor snart vara förbrukade. Anden är den som övervinner hatet, kärlekslösheten, hårdheten och likgiltigheten. Anden smälter det frusna. Anden är en aldrig sinande inspirationskälla. Anden gör oss bedjande och vittnande, brinnande och segrande. Ett dop i den helige ande är hemligheten till väckelse.

Gustaf Jillker

Dopet i de

Ett dop i den Helige Ande är ett dop i kärlek. Anden övervinner hatet, kärlekslösheten, hårdheten och likgiltigheten. Anden smälter det frusna och bitterbleka.

Så här berättar tre kristna om dopet i den Helige Ande:

"Andedopet kom som en våldsam kraft och tog bort min blyghet och rädsla!"

"Efter andedopet blev jag modigare att vittna om min tro!"

"Ingen psykoterapi i världen är så effektiv för personligheten som andedopet!"

Elisabeth Kallas, 13 år, elev i Pilgrimsskolan

För mig innebar andedopet allt! Jag gick och och längtade efter det väldigt länge innan jag äntligen fick uppleva det. För jag förstod att det var något som jag verkligen behövde. Då gick jag i den vanliga skolan och det var förstås ganska jobbigt att stå för Jesus på ett riktigt sätt i den miljön.

Så en gång när jag var på möte så frågade Arne Imsen om det var någon som ville bli andedöpt. Först vågade jag inte gå fram, men så tänkte jag att jag var ju tvungen. Och när de bad till Gud för mig så kom det sådana där lustiga böneord ur munnen på mig. Först tänkte jag att jag kanske härmade någon annan, men plötsligt kom det som en ström genom mig och det bara porlade inifrån. Jag fick en alldels ny sorts kraft. Och det var inte bara en stunds känsloupplevelse.

Efteråt har jag väl aldrig blivit mig riktigt lik. Kärleken till Jesus har blivit djupare efter den upplevelsen. Efter den upplevelsen som bibeln kallar andens dop blev jag mycket modigare att vittna för andra om min tro. Meddetsamma som det hade hänt, ringde jag till en klasskompis och berättade för henne om min frälsning.

Andedopet innebar också att bibeln blev en ny bok. Den blev levande på något sätt. Man tyckte sig uppleva det man läste om. Det är nödvändigt att bli andedöpt när man är kristen i den här tiden. Annars tror jag det kan bli svårt att orka med.

Gertrud Johansson, Göteborg:

Ingen psykoterapi i världen är så effektiv för personligheten som andedopet! Jag blev en helt annan människa efter den händelsen. Tidigare hade jag varit blyg och försagd. I skolan och bland människor var det svårt att bekänna och stå för sin kristna tro. Det kristna livet gick för det mesta på sparlåga. Följden blev ju också den att man för det mesta gick med konstant dåligt samvete eftersom man hade ett inre tvång att vittna.

Men så hände det som vände upp och ned på allting. Jag fick kontakt med Maranata och där mötte jag något helt nytt. Där var en lovsång och frigjordhet som jag aldrig mött tidigare. Jag hade varit frälst sedan tioårsåldern, nu var jag sexton och kände att fick jag inte ta del av

n HELIGE ANDE

denna glädje och frigjordhet så visste jag inte hur det skulle gå. Men tack och lov, det fick jag! Det var en sådan lovsång och helt plötsligt var det som om omgivningen försvann och jag bara lovsjöng Herren. Det var en enorm upplevelse och det var som att få ett titthål ända in i evigheten.

Men det stannade inte vid den upplevelsen. Jag fick också en frimodighet som jag inte hade ägt förut. Det blev naturligt att vittna för människor i min omgivning.

Det är förstås nödvändigt att på nytt och på nytt få möta Jesus på liknande sätt för att inte hamna i försagdhet. Fast själva andedopsupplevelsen var något alldeles speciellt som jag aldrig glömmer. Ett möte med Jesus då jag verkligen blev hans lärjunge.

Peder Blom, Stockholm:

För mig var andedopet en väldig lösning på min blyghet. Jag hade ju i många år suttit fast i narkotika. Frälsningen gjorde mig fullständigt fri från alla begär och jag blev en ny människa. Men blygheten och rädslan för att prata inför folk satt kvar som ett gissel inom mig. Ungefär två veckor efter frälsningen hade jag det fruktansvärt jobbigt. Blygheten gjorde att jag hade svårt att umgås på ett naturligt sätt med människor och jag tänkte att de här skulle aldrig gå.

Så var det möte en kväll. Ett möte där allt var till mig tyckte jag. Men inte ville jag böja mig och erkänna att jag behövde ett möte med Jesus, jag som nyss hade blivit frälst. I stället gick jag ut på toaletten. Jag tänkte att nu får det bära eller brista. Det var som ett tvång att jag inte fick släppa loss och lovsjunga Jesus. Så gjorde jag det ändå. Det var då det oförklarliga hände. Det kom som en våldsam kraft ifrån himmelen och det var som den största "kick" jag kunde tänka mig. Jag tänkte ju så att säga i "narkomanspråk" fortfarande.

Och där, den kvällen fick jag uppleva en total befrielse till hela min personlighet. Blygheten var som bortblåst och den har aldrig kommit tillbaka. Jesus sa att hans lärjungar skulle få kraft att bli hans vittnen och det var inte bara då, utan gäller även idag.

Elisabeth Kallas

Gertrud Johansson

Peder Blom

Varför egen skola?

Text: Peter Ögren

Vilka äger barnen? På det måste en sann kristen svara, att det är föräldrarna och inte samhället som ska fostra och undervisa barnen. Kristna föräldrar ska uppfostra sina barn till att bli fria, självständiga och harmoniska människor, som kan skilja mellan ont och gott. En väg att nå det målet är att ge barnen hemundervisning istället för att sända dem till samhällets institutioner.

Hösten 1977 tog några maranataföräldrar sina barn ur statens skola och började med egen undervisning. Några andra familjer med barn i sjuårsåldern ordnade med egna lärare och släppte aldrig barnen till skolan vid terminsstarten.

För många kom föräldrarnas steg som en chock. "Pilgrimsskolan", "hemundervisning", "paragraf 35" och "undervisningsplikt" var då relativt okända begrepp. Skolvana experter, myndighetspersoner och politiker blev minst sagt överraskade. Var det lagligt? Vem skulle ge föräldrarna tillstånd? Hur skulle man kontrollera? Frågorna hopade sig och på varje plats där hemundervisningen började, behandlade man det på olika sätt, alltifrån förbud och hot om hämtning av barnen till godkännande och stöd.

I skolstyrelser, länsskolnämnder, skolöverstyrelse, regering och riksdag blev det aktiviteter. I riksdagen konstaterades att: "Maranatarörelsen har i olika delar av landet startat s k Pilgrimsskolor..." Och i storfamiljen i Bromma, där några av dessa maranataföräldrar bedrev undervisning kom självaste skolministern på studiebesök.

Så småningom resulterade allt i en lång statlig utredning, där ett nytt drastiskt lagförslag lades fram. Hemundervisning i storfamilj, där föräldrarna hjälptes åt med undervisning, skulle inte längre tillåtas under så fria former. Staten ville ha kontroll över vad som tilldrog sig. Hemundervisning i storfamilj var tydligen något farligt för samhället

Vad var det då som gjorde att föräldrarna var redo att ta en sådan strid för sin att rätt få undervisa barnen själva? Vad var det som gav dem kraft? Helt avgörande för föräldrarnas beslut var att bibeln skulle få vara rättesnöre för deras handlingar.

Bibeln drar upp en skarp gräns mellan världen och Guds rike. Till det kristna livet hör en ny livsstil som skarpt konstrasterar mot omgivningens slapphet. Kampen för Guds rike måste börja med barnen. Barnen är nämligen de som drabbas hårdast av de krafter som slappheten frigör.

I skolan leder slappheten till att barnen hamnar under andra auktoriteter än de som naturen själv har ordnat. De föräldrar som överlämnar sina barn till skolan får finna sig i att det blir andra som formar dem. Det är dock föräldrarna som Gud bestämt skall ha det direkta ansvaret för barnens fostran. Det är en gudomlig kallelse.

De föräldrar som inte förstått

I skolsalen eller i det dagliga, nödvändiga arbetet — den äldre generationen har värdefulla insikter och kunskaper att förmedla till nästa generation. Här: Gustaf Larsson och några av barnen på Humlegården, Orebro.

allvaret i skolsituationen idag måste församlingen väcka. Församlingen måste vända sig emot den utvecklingen, som går ut på att skilja barnen från föräldrarna. Församlingen måste starta egen skola, som föräldrarna själva bestämmer över, eller ännu hellre, mana föräldrarna att själva undervisa sina barn.

Hemundervisning

Bland de första som började med hemundervisning var Gunno och Monica Andersson. I tre år brottades de med skolproblemet. Sedan bestämde de sig för att själva undervisa sonen Tommy. Så här förklarade de varför de började med egen skola:

— Bibelundervisningen i församlingen gjorde att vi kom till klarhet om den kristnes förhållande till staten och den moderna statsskolans ideologi. Skolan är ju ett led i samhällets totala utveckling. Man tar hand om barnen för att skapa en ny människotyp. Undervisningen är det bästa vapnet för att få fram detta resultat. Vi ser ju vad som kommer fram ur slutändan på utbildningsapparaten. Jag har sett skolans påverkan i mitt eget liv. Tyvärr har jag sett den här utvecklingen väldigt sent.

Flera barn samtidigt

Agneta Orellana tillhörde också de första som startade egen undervisning av barnen. Förutom sonen Fernando, började hon undervisa tre andra barn. Så här gick det till, berättar Agneta:

— Man kan säga att det började som ett bönesvar. Vi föräldrar träffades och gjorde en överenskommelse. Tillsammans tog vi itu med de praktiska problemen. Så löste det sig på en dag.

— Varför ville du undervisa själv?

— Mina ögon har öppnats för hur alarmerande skolsituationen är idag. Jag vill inte att barnen skall bli en sådan produkt som den moderna skolan frambringar. Min önskan är att barnen skall bevaras från den destruktiva miljön.

— Kan ni ge barnen en lika hög kunskap som den vanliga skolan?

— Ja, absolut. Vi kan ge dem en högre kunskapsnivå. Det är få elever som undervisas i hemmet, vilket gör att vi kan hålla bättre ordning. Det blir en individuell undervisning som ger bättre resultat. Ofta lär vi oss mer än vad som står i läroplanen.

— Vad är det som är bättre med Pilgrimsskolan?

— Hela undervisningen är grundad på bibeln. Det gör att vi arbetar i en kristen hemmiljö. Varje morgon börjar vi med att läsa bibeln.

— Jag har alltid funderat på hur jag skulle kunna ordna det för att själv få ta hand om Fernando. Nu kräver jag min rätt att vara mor och slippa gå ut i förvärvslivet. Som förälder måste jag själv få ta hand om mitt barns fostran.

Kulturrevolution

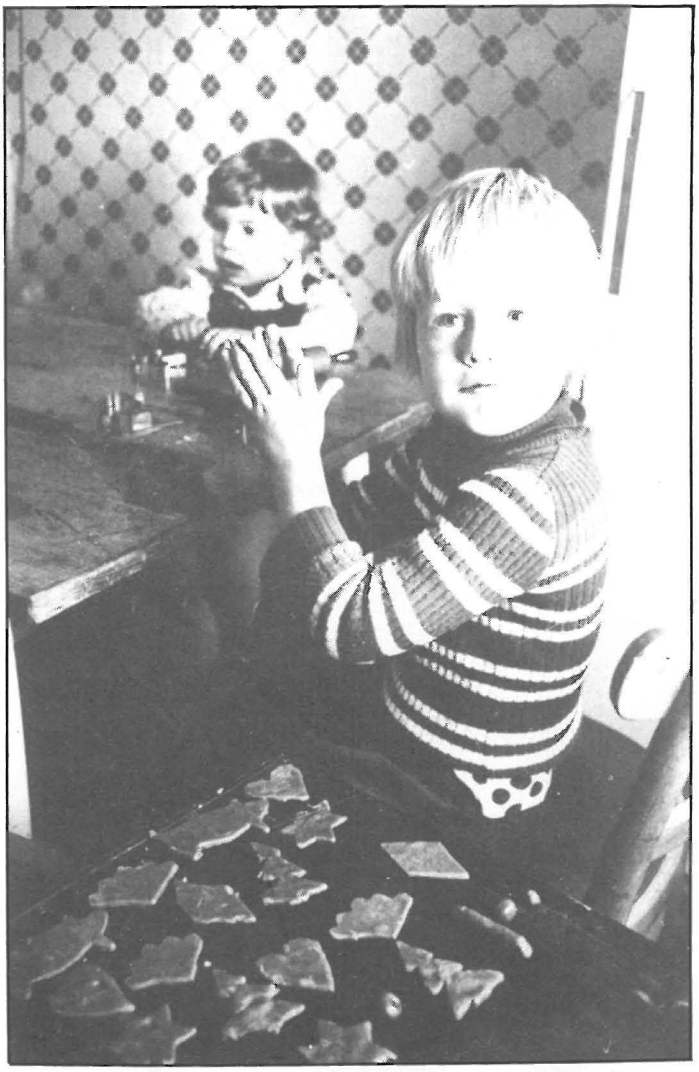
Då man samtalar med de som hållit på med hemundervisning, antingen det nu är föräldrarna, barnen eller lärarna som hjälpt till med att skapa Pilgrimsskolan, så ser man ganska snart att det betytt enormt mycket för deras utveckling som kristna individer och gemenskap. Undervisningen och storfamiljen har i praktiken startat en hel kulturrevolution. De båda hör samman och kan inte skiljas åt.

För många började undervisningen som en ren räddningsaktion för att inte barnen skulle gå under. Det blev en kristen proteströrelse mot samhällets indoktrinering av barnen, mot dess mångguderi, dess religioner, moderna livsfilosofier och frihetsideal. Man ville inte se barnen formas till karriärister, materialister och gudsförnekare. Man ville inte stillatigande se på skolans framfart. Skolan har ju dag kommit att fungera som den mest effektiva familjeupplösaren. I en isolerad skolvärld drabbas barnen av de frigjorda krafter, som fullständigt smular sönder alla kristna principer, normer och auktoriteter. Där skapas de mentala och intellektuella förutsättningarna för ett långt gånget guds- och människoförakt.

Det är klart att föräldrarna som ideligen orienterade sig genom att läsa bibeln och lyssna till bibelstudier inte i längden kunde bara titta på. Plötsligt gick det upp för fler och fler föräldrar att de måste rädda barnen på ett direkt handgripligt sätt. De måste protestera. Men inte minst blev det klart att det i Guds Ord fanns en annan möjlighet. Ett annat alternativ. De måste börja undervisa barnen själva inom församlingens hägn.

Började i församlingen

Det började i församlingen och fortsatte i församlingen. Så blev hela församlingen förvandlad och utvecklades till något långt mer än bara mötes- och gudstjänstplats. Den började bli som "en stat i staten", precis som det var för det första århundradets kristna.

I Pilgrimsskolans pedagogik — som ju föräldrarna är med och utformar har det praktiska fått stort utrymme. Här är det Joakim Jacobsson som just fyllt en plåt.

Men det har varit en lång och mödosam kamp för att komma fram till den punkt där man börjat ta de första stapplande stegen mot församlingen som ett idealsamhälle. Så här säger Arne Imsen, som är den som betytt mest för Pilgrimsskolans tillkommelse:

— Vi har arbetat med det här sedan 1966 då vi började skriva om skolproblemet i Midnattsropet. Det gjorde vi av flera orsaker, inte minst ideologiska. Det var också med tanke på vår egen framtid. Jag är personligen avvisande till skolan på fundamentala punkter eftersom jag menar mig representera en helt annan kultursyn än den samhället står för. Vår kultursyn är förankrad i Nya Testamentet och det får betydelse för vår människo- och samhällssyn och för vår livsstil.

I församlingen har Imsen ideligen undervisat om de grundläggande principerna. Så här kunde det låta 1974:

— Församlingen skall vara ett idealsamhälle. Det är i församlingen vi skall fostras så att vi kan fungera i arbetslivet och familjelivet.

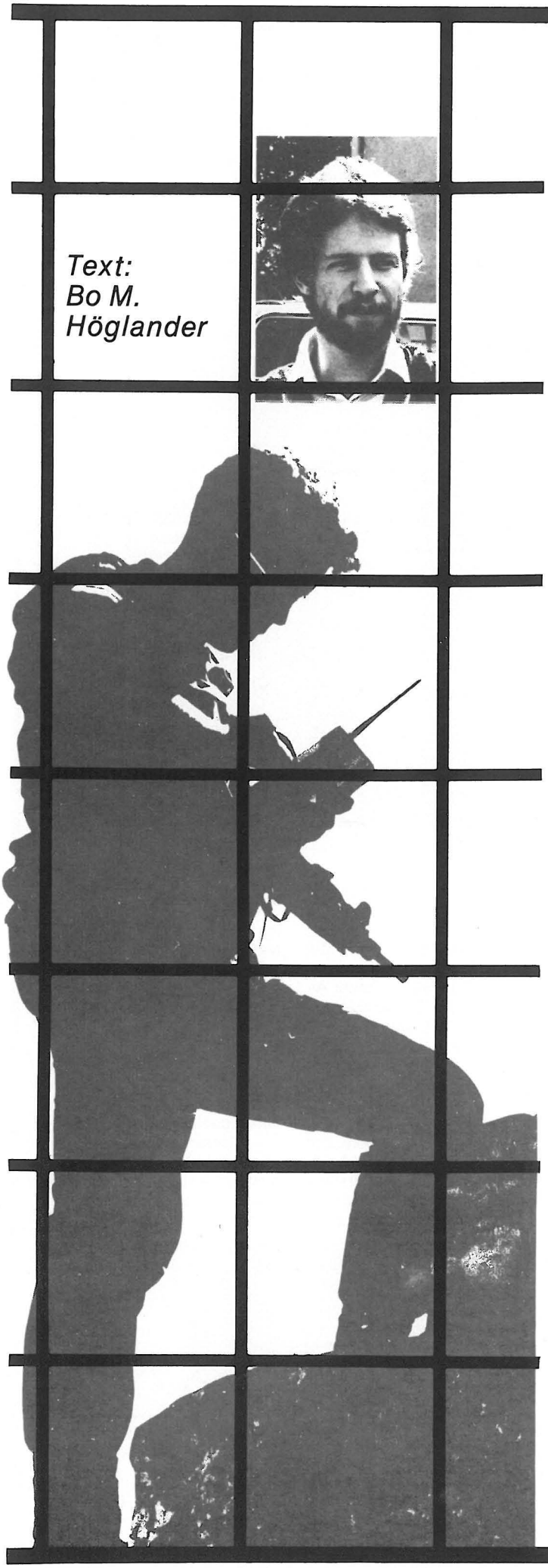
Statsrådet Birgit Rodhe under ett besök i Pilgrimsskolan i Bromma. Lärarinnan Agneta Orellana hälsar välkommen.

Den kristne, staten och militarismen

En fråga som kristna brottats med i alla tider är KRIGSTJÄNSTEN eller värnplikten.

Här måste varje ung man ta ställning, men frågan får ändå inte reduceras till att bli enbart en samvetsfråga. Den hör intimt ihop med en annan problematik, också den kontroversiell. Det gäller församlingens och den kristnes förhållande till STATEN. Och det är utifrån det perspektivet som vi kan ta ställning, skriver här Bo Höglander, som själv nyligen dömts till en månads fängelse för värnpliktsvägran.

Text:
Bo M.
Höglander

□Frågan om hur den kristne ska ställa sig till värnplikten, till militarismen, är enbart en samvetsfråga, hävdas det ofta från kristet håll. Det gäller för varje ung man att pröva sig, ta ställning, fatta sitt beslut och komma fram till en ståndpunkt förenlig med sin tro och sitt samvete.

Givetvis måste var och en ta ställning, men problemet kan inte förenklas till att bli enbart en samvetsfråga.

Fler dimensioner måste till än den rent personliga, moraliska eller etiska.

Månne historien har något väsentligt att säga i frågan? Utan tvekan — och den visar med tydlighet att detta ömtåliga ämne allt som oftast hör ihop med en annan problematik som kristna brottats med i alla tider. Också den kontroversiell.

Det gäller den kristna församlingens förhållande till staten. I historien skönjer vi två linjer som parallellt står för motsatta, oförenliga ståndpunkter.

Den ena synen förkroppsligas av statskyrkan. Auktoriteter som Augustinus och Luther står som fäder för den. Kyrkan och staten går hand i hand, prästerna avlönas av staten och kyrkan gör anspråk på makt och inflytande i samhälls- och statslivet. Kriget anser den som nödvändigt och välsignar det i Guds namn.

De som omfattar detta synsätt pekar strängt på Romarbrevet tretton, där Paulus uppmanar de troende att vara "överheten underdåniga", så fort någon vågar ifrågasätta statens auktoritet eller krigets berättigande.

Den andra och motsatta ståndpunkten finner vi i frikyrkorna och väckelserörelserna. De har med bestämdhet hävdat att Guds församling på jorden är absolut självständig och oberoende i förhållande till världsliga myndigheter, kejsare, stat och imperier.

Guds församling och staten har inget med varandra att skaffa, menar de, ty staten är i grunden inget annat än det i Joh. Uppenbarelse avslöjade vilddjur, som förföljer och vill utrota Guds folk.

De hävdar att det strider mot kristendomens egen natur att bli en del i staten. Det gäller kristendomens art och uppgift i tiden. Vem ska församlingen ytterst lyda och underordna sig: sin Herre, Jesus, eller någon annan makthavare i världen?

Med andra ord: moraliska

och etiska värderingar är alltså inte det enda som varit avgörande då kristna under historiens gång haft att ta ställning till "svärdet", kriget, värnplikten (och andra "plikter").

Synen på församlingen avgör

Det är också så att i hög grad har synen på församlingen och dess förhållande till staten fällt utslaget i värnplikts- och krigstjänstfrågan.

Väckelserörelserna, "sekterna" eller "kättarna", som de omväxlande kallats av både staten och dess kyrka, har åberopat Jesus själv, apostlarna samt de första kristna i både nytestamentlig och efterapostolisk tid för sitt ställningstagande.

De menar sig stå på solid grund då de hävdar att statens väsen aldrig i grunden förändrats. Inte ens med kristendomens spridande eller "upphöjande" till statsreligion.

Exempelvis: då Kejsar Konstantin på 300-talet e Kr gav kristendomen statsreligions status var det inte ett tecken på statens kristnande eller humanisering. Det bevisar tvärtom att kristendomen hade förändrats och så glidit ifrån sitt eget ursprung att den nu helt oförklarligt passade in i det system som förut förföljde den!

Staten och kristendomen kan inte förenas, hävdar de väckelsekristna. De är som eld och vatten — två oförenliga element! Varför?

Jesus sa: "Mitt rike är inte av denna världen", eller som det kan översättas: "av denna tidsåldern." Låt oss gå till bibeln och se vad hela sammanhanget kan lära oss:

"Mitt rike hör inte till denna världen. Om mitt rike hörde till denna världen, hade mina följeslagare kämpat för att jag inte hade blivit utlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike av ett annat slag". (Joh. 18:36)

Martyriet

Jesu rike skulle inte utbredas med våld och vapen, utan genom förkunnandet av evangelium. Jesus hade sagt att lärjungarna skulle få den helige Andes kraft att bli vittnen. Ordet vittne heter i grekiskan *martyr.* I Urkristen tid var vittne och martyr synonymer.

Den yttersta konsekvensen av att vara Jesu vittne blev ofta martyriet. Men martyriet blev också i sig den högsta formen av vittnesbörd. Att vittna med sitt liv, sitt blod.

De första kristna sattes på prov då de uppmanades att tillbe och offra åt kejsarens bild och uttala orden "förbannad vare Jesus". Soldater som kommit till tro underkastades detta prov. För dem fanns endast två alternativ: att lyda och därmed avsäga sig tron på sin frälsare och rätte Kyrios (= Herre, så kallades kejsaren) eller vägra och ta konsekvensen - martyriet.

Konflikten var uppenbar, linjerna klara och gränserna tydligt uppdragna. Det var uppenbart att staten var ett vilddjur.

Men problematiken verkar med ens mer komplicerad, då barbariet iklätt sig mänskligt ansikte, staten kallar sig kristen och human och "kristendomen" är dess officiella religion, vars präster den avlönar som sina egna tjänstemän.

Eller då kyrkan själv drar ut i korståg för att med svärd i hand "kristna" hedniska folkslag eller "befria heliga områden". Då en Augustinus talar om "gudsstaten" och en Luther om "de två regementena".

Då staten ordar om "folkkyrka", om "grundläggande demokratiska principer", jämlikhet och reformer. Då kyrkan är representerad i armén och rustandet sker med dess välsignelse.

Ja, då gäller det att inte låta sig luras. Staten är och förblir densamma, så länge den existerar.

Staten som självmordsinstitut

Den norske biskopen Eivind Berggrav, skrev i sitt fängelse under andra världskriget: "Tragedien med den moderna suveränitetsstaten är den, att den förnekar och blir fientlig mot människan. Den moderna staten är ur human, kulturell och andlig synpunkt ett självmordsinstitut. Den dödar de värden den själv icke kan undvara, om den vill leva vidare". (Staten och människan, Sthlm 1945)

Den kristne erkänner självfallet "överheten" som tillsatt av Gud och respekterar den. Församlingen tackar himmelens Gud så länge rättsordningen fungerar. Den är nödvändig om ett samhälle ska kunna fungera utan att bryta samman.

"Ge kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör". De Jesus-orden gäller fortfarande, om än grovt missförstådda av statskyrkan genom åren. Ty Jesus sa trots allt aldrig: "Ge kejsaren vad han *kräver".* Det kejsaren har rätt till ställer den kristne upp på.

Men då kejsaren börjar kräva den kristnes tid och medel (d v s utöver rimlig skatt) samt vill disponera hans kropp och själ i krigets, våldets, dödandets och orättfärdighetens tjänst säger han nej. "Man måste lyda Gud mer än människor", är principen som gäller. Ge Gud vad Gud tillhör.

Känner inga nationella gränser

Lidandet, umbärandena, risken att mista livet — det är inte detta och allt annat obehagligt förknippat med soldatlivet som den kristne flyr. Allt detta är han redo att gå igenom, men inte för en gudlös, hednisk stat eller dess syften.

Mer än gärna vill han vara med och strida. Men för gudsrikets utbredande, evangeliets spridande och den kristna kärlekens suveräna vittnesbörd.

"Kristi kärlek tvingar oss". Så sa den apostel som förde evangelium till de mest avlägsna trakter och de mest skiftande kulturer och folk. Alla skulle erövras för Kristus, evangelium kände inga gränser av kulturell eller nationell art. Jesu befallning var att göra alla folk till lärjungar.

Det finns ingen fiende för den kristne som han kan tänka sig att rikta ett vapen mot och så döda den som Kristus lidit döden för.

Det är lika otänkbart som att församlingen, "de utkallade", samarbetar med, blir beroende av eller söker vinna statens gunst och gillade. Församlingen känner igen annan Herre än Kristus.

Guds församling och staten är oförenliga och representerar oförenliga värden och värderingar. Statskyrkoidén måste anses som en hädelse mot Jesu och apostlarnas budskap och ett hån mot de första kristna som led martyrdöden för sin tro.

Staten representerar inte överheten

Den kristne har inga förpliktelser gentemot staten, ty den har aldrig tillsatts av Gud och representerar inte den "överhet" som Paulus tecknar i dess idealtillstånd i Rom. 13. Staten är en främmande skepnad för Guds tanke.

Det är inte i Romarbrevet tretton vi bör söka staten men väl i Johannes uppenbarelse, där den avslöjas som vilddjuret med gudsanpråk, krav på oinskränkt makt, kontroll och tillbedjan. Masken är kastad och vilddjuret har blottat sina mordiska käftar.

forts. sid. 25

En kyrkoherde och en pastor om försvaret

Karl-Erik Svärd, Stockholm, kyrkoherde.

— Sverige måste ha ett starkt försvar, därför att det är fredsbevarande. En värdelös försvarsmakt skulle snart leda till att vi blev ockuperade av någon av stormakterna. Maktbalansen i världen tillåter inte ett militärt vakuum i Sverige.

— Vi ska försvara vår frihet. Fredsrörelsen har inte ensamrätt på att vara fredsbevarande. Det finns också andra som är fredsbeverande t ex de som sluter upp bakom det svenska försvaret. Inte minst de kristna som inte drar sig undan utan gör värnplikt.

— Om försvarsfrågan bara gällde mig, så skulle jag avstå från att delta i försvaret. Men nu gäller den mycket mer: landets frihet och innevånarnas rätt att själva bestämma i sitt eget land.

Björn Donnobauer, pastor i Järfälla pingstförsamling och vpl officer.

— Paradoxalt nog är jag för försvaret men emot dödandet. Detta är ett teoretiskt ställningstagande. Vad det förpliktar mig till idag är en sak och vad det kan förplikta mig till i framtiden är en annan sak.

— Bärandet av vapen är för mig underställt det faktum att jag dels kan nå människorna i det militära med evangelium, dels för att jag inte är övertygad om att Sverige har en felaktig motivation för sitt försvar. Om vår svenska ledning skulle övergå till aggressionspolitik skulle jag ha svårt att vara med längre. Jag ställer upp bakom ett försvar vars främsta målsättning är att avskräcka från krig.

— Det är mycket möjligt att jag — om det blir krig — måste säga nej. Den helige Ande är Herre över mig då också. Men då blir det viktigare att svika försvaret än att svika den övertygelse jag har i det ögonblicket.

(sagt i Radio Maranata)

■■■ Många menar att man inte kan tro på bibeln därför att vetenskapen skulle ha bevisat att universums ålder vida skulle överskrida alla rimliga tolkningar utav bibelns ord. Andra åter menar att man kan lägga in en obegränsad tid mellan första Moseboks första och andra vers. Jag har inte funnit några bibliska skäl som stöder denna s k gapteori. Tvärtom så kan vi i 2 Mos. 20:11 läsa: "På sex dagar gjorde Herren himmelen och jorden och allt vad i dem är".

Det har även gjorts gällande att de sex dagarna här och i första Mosebok skulle representera inte bokstavliga dagar utan längre tidsperioder. Det finns inget skäl till att tro annat än att också denna hypotes är en eftergift till evolutionismen.

Om nu universum är så ungt som bibeln antyder, vilka tecken på ålder borde vi då finna i naturen? Våra försök till åldersbestämning av universum borde ge resultat som varierar ifrån något 10 000-tals år till miljontals och miljardtals år. När Gud skapar så skapar han med en skenbar ålder. Detta finner vi exempel på i bibeln. Gud skapade Adam som en vuxen människa. Hade vi varit där och sett Adam den dag han skapades så skulle vi kanske uppskatta hans ålder till ca 30 år.

Ett annat exempel på skapande med skenbar ålder är när Jesus förvandlar vatten till gott vin. Vin uppfattas normalt som gott först när det har lagrats några år.

En del menar att ett sådant skapande med skenbar ålder skulle vara ett bedrägligt förfarande och oförenligt med Guds natur. Detta är ett helt felaktigt resonemang. När Gud skapade med skenbar ålder gjorde han så för att det fanns skäl därtill. Det fanns inget skäl för en lång meningslös utvecklingsperiod. En ung värld kräver med nödvändighet många komponenter visande en skenbart hög ålder om den skall se ut och fungera som vår.

Förutsättningen för ateism

Evolutionismen är en nödvändig förutsättning för ateism. Då de flesta vetenskapsmän idag inte är Guds barn och enligt bibeln fientliga till sanningen så ger man sitt stöd åt evolutionsläran och de för denna lära nödvändiga åldersbestämningarna. Man ignorerar eller söker bortförklara alla åldersbestämningar som tyder på en ung skapelse.

Av stor betydelse vid en granskning av åldersbestämningars giltighet är att beakta de förutsättningar under vilka de gjorts. Generellt kan sägas att vi ej kan kontrollera förutsättningarnas giltighet på vetenskaplig väg då ingen mänsklig observatör varit närvarande som rapportör. Rent allmänt borde man kunna vänta sig att de tidsbestämningar som avser en kortare tid är mer tillförlitliga än de som avser en längre tid. Alla åldersbestämningar görs ju genom att man följer nuvarande processer bakåt i tiden under antagande av dessa processers uniformitet d v s att de har fortgått med samma hastighet i förgången tid som i närvarande. Desto längre bakåt i tiden man går ju osannolikare blir det rimliga i antagandet av uniformitet.

Av ovanstående resonemang följer att åldersbestämningar som visar en hög ålder hos universum ej ger något direkt stöd för att universum skulle vara gammalt, däremot ger de åldersbestämningar som visar ett ungt universum ett starkt stöd för skapelsetron. Är universum

Förre FOA-forskaren och läraren FRED ÖRTEGREN analyserar utvecklingsläran utifrån både vetenskaplig och biblisk uppfattning.

ungt så kan evolutionen inte ha skett och då måste universum ha kommit till genom en speciell skapelseakt.

Vilka är tecknen på en ung värld? Många av oss kommer säkert ihåg att man inför framtida månfärder bekymmrade sig för vad som skulle ske då månfarkosten förmodades landa i ett hav av damm som under årsmiljarder skulle ha uppstått genom strålningserosion och meteoritnedslag. Enligt R. A. Lyttleton som verkat som vetenskaplig konsult vid U.S.A:s rymdprogram borde det sålunda bildade stoftlagret uppgå till ett djup av flera kilometer. När man kom dit fann man ett helt obetydligt stoftlager, en klar indikation på att månen endast är några tusentals år gammal.

Den som vill veta mer om dateringsmetoder rekommenderas att läsa boken "Tvistefrågan" av Sylvia Baker. På engelska finns ett rikt urval av vetenskaplig litteratur skriven utifrån biblisk utgångspunkt av skapelsetroende vetenskapsmän. Ett standardverk är "The genesis flood" av John C. Whitcomb Jr och Henry M. Morris som behandlar frågan om skapelse ur såväl teologiskt som vetenskapligt perspektiv.

Dr. Wysong som är en praktiserande veterinär har skrivit en bok med titeln: "The Creation-Evolution Controversy" som på svenska blir: Tvistefrågan skapelse eller evolution. Dr Wysong utnämner läsaren till jurymedlem i en rättegång där olika synpunkter som talar för skapelse eller evolution presenteras. Boken är välskriven och omfattar 455 s.

Om någon vill kontrollera mina uppgifter angående dateringsmetoder så skall han gå till nämnda bok som jag använt mig av som källa.

När man borrat efter olja har det ofta visat sig att oljan har befunnit sig under ett så högt tryck att den under stor kraft sprutat upp ur hålet. Beräkningar med avseende på genomträngningsförmågan hos omkringliggande berg har visat att dylika höga tryck skulle ha försvunnit inom loppet av några tusen år.

Kol-14-metoden

Libby erhöll Nobelpriset för den åldersbestämningsmetod som går under namnet Kol-14-metoden. Kol-14 är ett speciellt slags kol som bildas ur luftens kväve under inverkan av den kosmiska strålningen. Kol-14 skiljer sig från vanligt kol genom att det är radioaktivt och sönderfaller. Det tar c a 5 600 år för en viss mängd kol-14 att sönderfalla till hälften. Man säger att dess halveringstid är 5 600 år. Kemiskt uppför sig kol-14 som vanligt kol. Libby förutsatte att halten kol-14 i atmosfären varit konstant och kunde därigenom åldersbestämma organiska d v s kolinnehållande föremål. Desto längre tid sedan som föremålet bildats ju lägre kvarvarande andel kol-14.

Nu har forskare observerat att mängden kol-14 i atmosfären stiger och man har extrapolerat bakåt i tiden och funnit att produktionen av kol-14 borde ha börjat för c a 8 000 år sedan. Detta förhållande gör att dateringar baserade på kol-14 metoden bör ge för höga åldersangivelser.

Man har också frågat sig vad som gav upphov till att kol-14 började att produceras. Det skapelsetroende kan hänvisa till att förhållandena före floden troligen var sådana att kol-14 inte producerades. Ett vattenhölje (1 Mos. 1:6-8) skyddade jordens atmosfär mot den kosmiska strålningen. Den värld som föregick floden bör alltså ej förväntas innehålla kol-14 och således bör organiskt material som härstammar från tiden före floden skenbart uppvisa en ålder överstigande kol-14 metodens mätområde d v s över 50 000 år.

Jordens magnetfält

Thomas Barnes en kvalificerad skapelsetroende vetenskapsman har behandlat innebörden av det faktum att jordens magnetfält är avtagande. Han har kommit fram till att det är orimligt att tänka sig avtagandet skulle ha kunnat pågå i nuvarande grad under mer än 10 000 år. En indikation på en ung jord. Ja det finns många fler dateringsmetoder som indikerar en ung skapelse. ■

Text: Arne Björkman
Fred Örtegren

SKAPELSE ko

...ra EVOLUTION

I det litterära kåseriets form visar ARNE BJÖRKMAN på orimligheterna i både det ena och det andra i våra "moderna vetenskaper"; utvecklingsläran och psykologin.

Darwins utvecklingslära lärs idag ut i skolor och genom massmedia. Men är utvecklingsläran sakligt underbygd på otvivelaktiga fakta? Eller är utvecklingsläran en ohållbar teori, som lätt kan smulas sönder. Är sanningen den att utvecklingsläran är en ateistisk tro — ett surrogat till skapelsetron.

■■■ MÅNGA "TILLFÄLLIGHETER" tror inte på utvecklingsläran, fast Darwin och hans små "apättlingar" har gjort allt för att upplysa oss.

Varje skolbildad människa har fått lära sig, att vi människor härstammar från aporna, och att aporna härstammar från bacillerna. Den första levande typen var ett virus — en liten otäck, slemmig sak, som nös hela dagarna. Arvsanlagen efter lille Virus kallas för influensa eller förkylning.

Ur denna slemmiga, nysande sak, den s k Urtypen, uppstod sen allt levande, om vi får tro Darwin och hans trogna. Allt från fiskar, eldflugor, ålar och älgar. Till slut uppstod aporna och människorna. Och som kronan på verket Darwin själv och alla hans anhängare.

Numera påstår en del vetenskapliga typer, att det är aporna som härstammar från människorna. Ett avfall lär ha skett på vägen. Nåja, man kan tro vad man vill om det, men om man har ögon, så kan man se att det finns både apor och avfall här och var i samhället.

EN AV URTYPENS ättlingar var alltså Darwin, evolutionslärans påhittare. Han föddes 1859. Om han föddes på Zoo eller inte förtäljer inte historien. Men faktum lär dock vara att han föddes av en ren slump. Och ingen visste någonting, förrän det plötsligt en dag sade "plupp" - och så fanns lille Darwin där. Skrynklig som en liten apa var han också, till mamma Darwins stora förskräckelse. Men han själv tog det inte så hårt, det var ju liksom ett litet bevis på hans fina anor.

Darwin, "apornas son", växte upp, blev stor, fick med slumpens hjälp lite teorier i huvudet och blev ännu större. De teorierna lärs idag — av en slump? — ut i skolor, radio och teve. De flesta som pluggar in apteorierna tror på dem, eftersom man ska tro på det som står i läroböckerna och det som fröken, magistern eller teven lär ut. Annars är man ingen riktigt utvecklad och välanpassad "apättling". (Jojo, det gäller minsann att tjattra med i flocken, om man ska bli accepterad.)

NÅGON HAR SAGT att utvecklingsläran är allmänt godtagen och populär, bara därför att den tillåter människorna att glömma Gud. På detta svarar psykologiska vetenskapstyper, att människorna visst inte behöver Gud för de är så duktiga och fina ändå. Människorna har ju allt som gör dem glada, harmoniska och godhjärtade, säger de. Som exempel räknar de upp tuggummi, cigarretter, seriemagasin, alkohol och knark. De har också andra ting som kärnvapen och atomubåtar. Och snart får de en alldeles ny giftbomb — "US Harmony" — att släppa i skallen på sina medvandrare. Och då blir de ännu mer harmoniska och fria från fruktan och ångest.

Skulle någon enstaka typ inte bli det, så finns det ju psykologer, psykiatrer och terapeuter av många olika slag. Och hjälper inte det så finns det piller och tabletter i mängder att köpa och käka. Hjälper inte det heller, så får man tillgripa elchocker och hjärnoperationer.

— Så inte behöver människorna Gud, säger psykologerna. Ånej, de klarar sig bra ändå.

EN DEL AV vetenskaparna hävdar att Gud är en idé, som människorna behövde förr i världen för att kunna förklara hur tingen blev till.

Men nu vill jag fråga dessa vetenskapsmän hur Darwins vän Virus Urtypen blev till. Detta står nämligen inte beskrivet i utvecklingsläran. Det står att vi alla härstammar från klimpen Virus, men vem Virus härstammar ifrån står det inte ett jota om.

Månne Virus hade en okänd anfader, som kravlade omkring i slumpens gyttjepölar. Men varifrån kom då gyttjepölarna? Varifrån kom anfaderns far och dennes farsa? Och varifrån kom själva slumpen? Tja, inte vet Darwin och "apättlingarna", så fråga inte dem.

Så enkel är alltså utvecklingsläran! Räknar man med slumpen, så blir det så bottenlöst enkelt.

Tesen "allting har kommit till av en slump" är det viktigaste bevismaterialet i utvecklingsläran. Jodå, allt fortsätter att komma till av en slump, menar man. Som Darwin själv, alltså! Det säger bara "plupp" eller "baaang", och sen är det färdigt. Allt är på sin rätta slumpartade plats för att utvecklas. Den lilla blinkande stjärnan blir en stor klart lysande sol. Krokodilungen blir en ko. Och mopeden blir en bil.

Pluppteorin måste naturligtvis också gälla utvecklingsläran själv. Plötsligt en dag sade det "plupp" eller "baaang" hemma hos familjen Darwin. Världen hade därmed fått en liten slumpvetenskap att pyssla med, *evolutionsläran*.

Men jag undrar vad utvecklingsläran kommer att utvecklas till. Bäva månde aporna om de visste vad den gamle Darwin lider!

SETT UR SLUMPENS perspektiv är inte utvecklingsläran hållbar. Men nu finns det de som menar att utvecklingsläran inte är vetenskapligt hållbar heller. (Tänk att det finns människor som inte kan uppfatta storheten i pluppteorien.)

Klimpen Virus ättlingar i rakt nedstigande led svarar på detta, att vetenskapsmännen noggrant

Forts. sid. 25

I sina demonstrationer framför den homosexuella rörelsen inte endast orimliga krav utan visar dessutom prov på stor respektlöshet för andra gruppers fri- och rättigheter.

Opinionsmöte mot homosexuella rörelsen

Arne Imsen till attack

□□□ Det har blåst ordentligt kring Maranatafolket i Jönköping. Arne Imsen har varit där och tydligen retat gallfeber på massmedia i allmänhet och lokalradion i synnerhet. Och så förstås på RFSL:s lokalavdelning. I pressen kunde vi läsa RFSL:s syrliga kommentar (bland många andra): "Imsen är en person som inte går att diskutera med, endast om" och i Radio Jönköping kunde vi höra detsamma. Vad det var som Imsen egentligen hade sagt, det fick ingen veta. Bara de som var på mötena. Och båda dessa sammankomster var kemiskt fria ifrån massmedia.

"Den homosexuella rörelsen i ett prisgivet kultursamhälle" var ämnet som alltså orsakade rabalder i Smålands s k Jerusalem. Fast vi tycker förstås det mer och mer börjar likna Sodom. Det började egentligen med ett "vanligt" väckelsemöte där Arne Imsen nämnde något om den framväxande homosexuella rörelsen. Några upprörda mötesbesökare vände sig till pressen, och så var karusellen i full gång. RFSL gick till hårt angrepp och menade att Imsen var en tragisk figur som man egentligen inte skulle ta någon notis om. Men för säkerhetsskull så varnade man...

Som första nyhet presenterade Radio Jönkopings Erik Lindfeldt RFSL:s angrepp på Maranata och Imsen. I samma program intervjuades också en lesbisk, som berättade vad Imsen hade sagt och som också talade om hur det är att vara lesbisk. Och inte nog med det. Döm om vår förvåning när vi i Gay Radio, Stockholm (de homosexuellas närradio), hörde en välbekant röst. Det var Erik Lindfeldt som intervjuades om hur det går med den homosexuella frihetskampen i Jönköping.

Radionämnden

Pusselbitarna lades genast på rätt plats oeh en anmälan till radionämnden var alltså oundviklig. Här hade Radio Jönköping två gånger behandlat Arne Imsen och Maranatas syn på homosexrörelsen utan att någon från den sidan någon gång fått komma till tals. Erik Lindfeldt, aktiv inom RFSL och tillika reporter på Radio Jönköping har tydligen ett utmärkt forum för sin frihetskamp. Och de som kritiserar frihetskampen tystas vackert ner genom den ständigt återkommande frasen "inte diskutera med, bara om..."

Det "vanliga" väckelsemötet i Jönköping följdes av ett speciellt opinionsmöte. RFSL var först på plats utanför lokalen och satte upp flygblad över mötesarrangörernas affischer. Så vi fick börja mötet med att plocka ned RFSL:s flygblad.

Frågorna haglade

Möteslokalen var fullsatt. Där satt en hel del ungdomar som, trodde vi, hade kommit dit för att lyssna. Men tji fick vi. Arne Imsen hann inte mer säga tre meningar förrän frågorna haglade över honom: "Varför har du sagt så? Varför hatar du homosexuella? Kan man få fråga..?"

Ett tag trodde undertecknad att mötet skulle sluta i fullständigt kaos. Men så blev inte fallet. Arne Imsen förklarade att mötet inte var något slags debatt- eller diskussionsmöte och att de som inte kunde vara tysta och lyssna skulle lämna lokalen. Det blev tyst. Bara enstaka stönanden och pustanden hördes. Att sitta stilla en hel timme var naturligtvis för mycket begärt.

Mötet blev en ordentlig uppgörelse med den homosexuella rörelsen. Många av mötesbesökarna uttryckte sin oro efter mötet och tackade för att någon vågade säga ifrån.

— Här i Jönköping där det finns så många frikyrkliga tycker man att någon enda skulle reagera i dessa frågor, men inget har hänt, sade en av de äldre mötesbesökarna. Arne Imsen och Maranata är de enda som sagt ifrån hittills. Och det var därför jag kom hit!

Maj-Christine Ögren

Arne Imsen och medarbetare vid Radio Maranatas premiär i Linköping. Inte anade man vid detta tillfälle att studiosamarbetet med Radio Ryd skulle bli så kort....

Bojkott mot Radio Maranata i Linköping

RADIO MARANATA STOPPADE! Igen... Efter enbart två program vid Radio Maranatas närradiostart i Linköping var det färdigt. En indignerad Närradioförening med en frikyrka i spetsen mobiliserade sina demokratiska krafter för att helt enkelt kasta ut Radio Maranata från den studio de fått hyra av en organisation i Närradioföreningen.

I sin iver att hålla närradion rumsren ifrån impopulära åsikter förväxlade man förkunnelse med "hets", vilket också kom fram i den vaga motiveringen till att så drastiskt strypa Maranata i etern: "Arne Imsen hetsar".

I denna samlade kör stämde även de frikyrkor in som om de inte fjärmat sig så från sin egen tradition inte borde stått främmande för Arne Imsens bibliska, radikala förkunnelse.

Men det är inte enbart Linköpings Närradioförening som kan glädja sig över att så snabbt ha tystat en obehaglig och obekväm röst (för ett tag...).

Även på Närradiokommittén i Stockholm borde man väl ha all anledning att vara nöjda, nu då närradion så beslutsamt visat ett så stort mått av *självsanerande* förmåga...

BMH

forts. fr. sid. 7

JUDAS EVANGELIUM

sommarställe där du kan vila dig, ha det skönt och njuta. Gud vill att vi ska ha det gott och bra."

Detta är evangelium enligt Nikolaus. Han var den tolerante fridsfursten som amputerat bort försakelsemomentet och erbjudit frälsning på andra villkor. Nikolaus bjöd: "Kom, bliv frälst! Bliv lycklig och lev skönt, skönt, skönt! Men Jesus bjuder: "Den som icke överlämnar, övergiver, han *kan* inte vara av Guds ande."

Nikolaus' efterföljare vill vidga budskapet för att få bättre utrymme på jorden. Dessa predikanter är oerhört populära. Men skriften säger: "Utan helgelse får ingen se Gud". Evangelium enligt Nikolaus är det moderna budskapet som praktiskt taget passar alla människor. Men det evangeliet är ormsäd och det föder ormyngel och skapar ormgropar. Njutningsmänniskan vill njuta både av vad världen har att bjuda och av Guds välsignelser, men hon vill aldrig ta några konsekvenser. Hon söker hela tiden undkomma efterföljelsens konsekvenser.

Ett fyrfaldigt evangelium

Men vi har ett fyrfaldigt evangelium. Alla de övriga evangelierna är en förfalskning av Kristusbilden som de fyra evangelierna ger oss. De styckar Kristus och berövar honom någon sida. Men i de fyra evangelierna möter vi honom som han är. Vi möter honom som profeten som uppenbarar och avslöjar sanningen — vi möter honom som överstepräst — som Guds präst. När vi blivit avslöjade såsom syndare, visar han oss till altaret där vi kan mottaga försoning. Det visar sig att Jesus är medlaren mellan Gud och människa.

Jesus skall samla tillhopa sitt folk, ty det heter att de skall höra herdens röst och komma på hans kallelse. Han skall dra alla till sig.

Det är denna dragningskraft uppifrån som vi börjar känna alltmer. Han håller på att dra oss närmare hemmet. Vi känner att världen förlorar greppet om oss. Vi blir mer ointresserade av de närvarande tingen. Vi skådar hans härlighet och vill dit till varje pris.

Min älskade vän, Jesus är profeten som inte försöker lösa våra problem genom att ge oss *stimulans* för depressioner eller bedövning för smärta. Vi vill gärna abortera krisen för att vi är så rädda för att människor skall komma i kris och börja ropa i ångest och förtvivlan. Jesus hjälper oss genom att avslöja oss. Endast i sanningens skarpa ljus, då vi oreserverat överlämnar oss åt honom, finns möjligheter till frälsning.

forts. fr. sid. 21

DEN KRISTNE....

Ändå accepterar många kristna, samtliga statskyrkor och de flesta statsunderstödda s k frikyrkor statens ökande krav. Förföriskt tränger den sig på i förordningens och lagens respektfulla skepnad.

Konsekvensen blir i längden en kristendom på statens villkor — men är inte det detsamma som att förneka Kristus?

Att hörsamma en sekulariserad, kristendoms- och människofientlig stats begäran om att i sin bästa ålder tjäna våldet (om än i institutionaliserad form) och utbilda sig för kriget — är det lindrigare än att dyrka kejsaren och förbanna Kristus?

Eller att kompromissa, vägra bära mordvapnet men trots detta gå med på utbildningen till krigsman och krigsplaceras inom totalförsvarets ram på statens villkor. Är inte det att befläcka sig och placera sig bland den skara fega kristna som under romimperiets dagar, för att undslippa förföljelse köpte sig falska intyg på att de hade offrat åt kejsarens bild...?

Stöder ett system som tar liv

Är det mindre orättfärdigt att inte utföra den dödande handlingen om man ändå kryper in i uniformen, lyder order och genom sina insatser stöder det system som genom sin blotta existens bär skulden till miljontals människors liv?

Måste det inte till ett radikalt avståndstagande ifrån och en grundlig uppgörelse på både det personliga, det ideologiska och det andliga planet med den apparat, vars samlade utgifter för *en dag* räcker till mat åt tusentals svältande medmänniskor?

Nog är det dags för dig kristne att ta ställning....

För Kristus, för livet, för den levande, kämpande tron och för Guds föraktade "lilla hjord".

Mot staten, mot statskyrka som system och idé och mot den motsägelsefulla tanken på en frikyrka subventionerad av staten. Ta ställning mot orättfärdigt mördande och våld i dold eller öppen, personlig eller institutionaliserad form.

Mot militarismen, kriget och värnplikten, denna djupa kränkning av människovärde, samvetsfrihet och kristen tro. Vägra! Vägra lyda människor mer än Gud!

Visa i stället respekt för de värden som den levande kristendomen skänkt oss. "Gudsfruktan är vishetens begynnelse!" Stöd rättsordningen och bed för den myndighet som enligt Guds vilja främjar det goda och bekämpar ondskan.

Men deklarera frimodigt, med all vördnad och respekt för livet, att "man måste lyda Gud mer än människor", då masken faller av och vilddjuret grinar, då människovärdet trampas under fötterna, de svaga kränks och Guds ordningar överträds. Då familjen, barnen och föräldrarätten hotas. Då staten börjar tafsa på Kristi brud och tränga in på heligt område.

Var kristen, lärjunge, efterföljare, vittne och om det krävs — — martyr. □

forts. fr. sid. 23

SKAPELSE....

prövar sina slumpmässigt framtagna teorier, innan de lägger fram dem för den stora slumpenheten. De hävdar att utvecklingsläran har testats många gånger.

— Visserligen har den inte bestått proven, tillägger de med viskande röst. Men det måste man ha förståelse för. Man kan ju inte begära allt av det som — med eller utan slumpens hjälp — har tillkommit av en slump.

Darwin och hans efterföljande "apättlingar" menar också att människans förstånd är resultatet av en blind och oförnuftig utveckling.

Tänk, *det* kan jag tro på, sen jag har tagit del av de hårresande påståenden som har förts fram av utvecklingslärans anhängare, darwinisterna. Åtminstone då det gäller "apättlingarna" själva!

forts. fr. sid. 15

HÄR DÖPS....

Reijo. Hon började förstå att det finns en andlig verklighet att räkna med. Så blev också hon troende.

Tillsammans med Björn började de att studera bibeln. Dopfrågan blev högst aktuell för dem. De ville inte vara "halvkristna" utan offentligt bekänna sin tro på Kristus genom dopet. Och tisdagen den 23 februari steg de ned i dopgraven på Gamla Bro. Björn Dahlin sänkte dem ned i vattnet, där de begravde sitt gamla liv och uppstod igen till ett nytt.

— Jag vill säga till alla människor att det finns en Gud, säger Reijo Kananen. Det finns en Gud som kan hjälpa varje människa som är i nöd. Jag vill säga till varje människa så här: Åkalla i tro Jesu Kristi namn och bli frälst! Det är det bästa som kan hända en människa.

forts. fr. sid 11

FRÅGOR OCH SVAR

betydde att alla människor försonades med Gud genom Jesus. Att komma till Jesus betyder alltså: att man accepterar Guds erbjudande till sann befrielse och räddning genom Jesus. Detta är den enda vägen. Alla andra vägar och lösningar är s k återvändsgränder. Guds erbjudande tas emot genom tro, som t o m den är en fri gåva från Gud. Ingen människa har tron medfödd, och hon kan inte åstadkomma tro som frälsar henne.

När du då accepterar att Jesus är den enda vägen, handlar Gud genom att han förlåter dig synder och överträdelser, och så skapar Gud en ny människa i dig. Detta sker när du av ett uppriktigt hjärta ber till Jesus om förlåtelse och frälsning.

Alltsammans sker alltså av nåd, m a o utan att vi har förtjänat det, ger oss Gud evigt liv genom sin älskade Son Jesus Kristus.

Det kristna livet fortsätter sedan under samma betingelser och villkor, genom tro, av hans nåd och genom hans blod. Det handlar inte om att "klara av" utan om att överlämna sig själv, alltså sin egen tid, sin kropp och sina medel åt Jesus, så att han får använda dig och mig i sin tjänst Guds rike och i församlingen.

Var med och stöd
MIDNATTS-ROPET
Pg 48 64 65-8

forts. fr. sid. 3

GUD KALLADE MIG?

— Det var lite speciellt med Tommy i skolan. Det var nog det som fick oss att sätta oss i rörelse. Tommy var frälst och ville leva som frälst. Men det var svårt för honom att fungera som frälst i skolans hårda, destruktiva miljö. Han blev mobbad och psykad av kamraterna. Nästan varje dag kom han hem och hade ont i magnerverna.

Till slut förstod Folke och Majken, att de måste handla. Deras son måste räddas ur klassrummets helvete. De tog alltså resolut pojken ut ur skolan och flyttade till Örebro, där de drog in i kollektivet på Järntorgsgatan.

— Den rättfärdige ska leva av tro, står det i Skriften, påpekar Folke. I tro tog vi pojken ur skolan, och i tro flyttade vi in i kollektivet. Och i tro flyttade vi också för ett par år se'n hit till Eskilstuna för att här bygga upp en lokalförsamling. Jodå, vi flyttade faktiskt hit i tro. Och det öppnade sig genast möjligheter för oss.

Närradiosändningarna

Lillfamiljen Jacobsson — Folke och Majken och deras fem barn — fick genast tag på en studiolokal för närradiosändningarna och en affärslokal, där de kunde börja sälja nya och begagnade kläder plus kristna böcker, skivor och kassetter. Till att börja med bodde familjen i en liten enrumslägenhet, men en tid senare fick den hyra en tvåvåningsvilla på Björkdahlsvägen. Då kunde flera syskon flytta till Eskilstuna och så bildades där en liten storfamilj och husförsamling.

I Eskilstuna har lill- och storfamiljen evangeliserat. Man har haft och har mötesverksamhet, men den mesta evangelisationen har dock hittills gått ut genom närradion. Över radionätet har maranatabudskapet trängt in i hemmen. Lokaltidningarna har också hjälp till att föra ut budskapet efter det att en del radioprogram väckt viss uppmärksamhet i sta'n.

— Jag vet att det är många som lyssnar till oss, säger Folke. Till och med pastorerna från andra församlingar hör våra program, det har jag erfarit från säker källa. Och det tycker jag är glädjande.

Plötsligt blixtrar det till i ögonen på Folke.

— De flesta kristna här i sta'n lever sitt traditionella religiösa liv, utbrister han skarpt. Många av dem sitter fast i någonting stelnat som de vill ut ifrån. De vill ut i frihet, men deras kyrkor ställer sig hindrande i vägen, det vet jag genom de lyssnarbrev vi har fått. Det är hemskt, när kristna ledare slår vakt om ett andligt stillestånd, istället för att försöka leda sin hjord längre in i frälsningen.

Framtiden

— Vad tror du om framtiden? frågar jag. Tror du att det blir ökad konflikt mellan troende och icke-troende?

Folke Jacobsson tittar eftertänksamt på mig och svarar:

— Om fler kristna griper tag i *hela* evangeliet och förstår att ta avstånd från det som är orent, så kommer nog fler människor att bli väckta och söka sig till Gud. Men om inte detta sker, så tror jag att människorna istället kommer att bli mer och mer mottagliga för sataniska krafter och impulser. De blir då helt enkelt besatta i all sin ogudaktighet.

Men Folke tror inte att ett sådant tillstånd kan tillåtas att bestå. Det kommer att sluta med en fruktansvärd katastrof, menar han. Det moderna dekadenta, gudsfrånvända samhället drabbas då av förintelsen.

Endast de frälsta människornas ärliga och helgjutna böneliv kan rädda samhället från den oundvikliga undergången, det är Folke Jacobsson övertygad om. □

Planera redan nu för

Maranatafolkets SOMMARKONFERENS

i GÄRDSHYTTAN 10 -18 juli '82

• Konferensdeltagare från flera världsdelar • Goda inkvarteringsmöjligheter • Plats för tält och husvagnar
• I hjärtat av sommarfagra Närke, nära till Hargebaden

Riksväg 50 mellan Askersund och Motala

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- **Radio Maranatas sändningstider**
- **Mötestider**
- **Övrig verksamhet**

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 10.30 - 11.00, 17.00 - 17.30
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65 - 8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell, **Klara Toner** bok- och musikshop, **Studio** för närradio, **Pilgrimsboden** second-hand shop
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

PILGRIMSHEM

i Stockholms city
5 min från Centralen
BO BRA * ÄT GOTT
i lugn och trivsam miljö
rök- alkohol och drogfritt

Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

MALMÖ

Mötestider: Fred 19.30. Folkets Hus Nobeltorget Malmö • Sönd. 11.00 i Ekeby
Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042/77 682
Postgiro: 58 32 01 -9
Radio Maranata, 90,2 MHz: Onsd o. fred 10.00-11.00 Tisd o. torsd 19.30-20.30
Telefon: 040 - 15 77 71
Bellevuebageriet, närbutik, servering: Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77
Bellevuetryckeriet: Vittskovleg. 19 Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Storfamiljen, Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd
Telefon: Park Hotell, 036 - 11 19 95, Storfamiljen, 036 - 787 49
Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.00 - 19.45, Tisd, tors, fred, sönd, 20.30 - 21.30
På turkiska: Onsd 20.30 - 21.00 • Lörd 19.00 - 20.00
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

Välkommen att bo på
PARK HOTELL
Kyrkogatan 6, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)
Enkelrum 95:-
Dubbelrum 135-145:-
Rök- alkohol- och drogfritt
Tel. 036 – 111995, 111996

Välkommen till

PÅSK-KONFERENS

på GAMLA BRO i Stockholm

Torsdag 19.30	Väckelsemöte
Påskafton 14.00	Församlingshögtid
19.30	Väckelsemöte
Långfredag	
Påskdagen	*11.00 15.00 19.00*
Annand. Påsk	

GUNNO ANDERSSON, FOLKE JACOBSSON, TAGE JOHANSSON, THORBJÖRN HELMNER, HANS BRYNTE, PETER o. MAJ-CHRISTINE ÖGREN, PER-ARNE o. CHRISTINA IMSEN, SVEN-ÅKE ASPLUND, ANDRÉ WIDÉN, THORE ERIKSSON, HANS LINDELÖW, KJELL HÄGERMAN, m.fl. m.fl.

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium på Järntorgsg. 7 • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte på Järntorgsg.7 (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 97
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3
Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna
Telefon: 016 - 257 40
Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd - fred 09.00 - 10.00, Månd o. onsd 20.00 - 21.00
Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 25 740
Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna

LINKÖPING

Post- och besöksadresss: Jacobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 635 00

UMEÅ

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå
Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00. Tors 20.00 - 21.00. Sönd 12.30 - 13.30
Telefon: 090 - 19 11 44

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten
Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg
Postgiro: 41 43 63 - 2
Telefon: 031 - 53 72 76
Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00
Telefon: 031 - 22 52 80
Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg
Telefon: 031 - 53 72 76

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred. 19.00 Bön
Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge
Telefon: 00947 - 222 82 80
Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 222 82 40

na vingar! Men I haven icke elat. Jes. 31: 5.
65: 2. Jer. 7: 13. Luk. 13: 34 f.

38. Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde.
1 Kon. 9: 7 f. Jer. 22: 5. Mik. 3: 12.

39. Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen:

'Välsignad vare han som kommer*,
i Herrens namn.'»
Ps. 118: 26. Matt. 21: 9.

24 Kapitlet.

Jesus förutsäger Jerusalems förstöring och sin tillkommelse.

Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans lärjungar trädde då fram och bådo honom giva akt på helgedomens byggnader. Mark. 13: 1 f.
Luk. 21: 5 f.

2. Då svarade han och sade till dem: »Ja, I sen nu allt detta; men sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten; allt skall bliva nedbrutet.»
Mik. 3: 12. Luk. 19: 44.

3. **N**är han sedan satt på Oljeberget, trädde hans lärjungar fram till honom, medan de voro allena, och sade: »Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände.» Mark. 13: 3 f. Luk. 21: 7.

4. Då svarade Jesus och sade till dem:
»**S**en till, att ingen förvillar eder. Mark. 13: 5 f.
Luk. 21: 8 f. Ef. 5: 6. Kol. 2: 8. 2 Tess. 2: 3.

5. Ty många skola komma under mitt namn och säga: 'Jag är Messias' och skola förvilla många.
Apg. 5: 36 f. 1 Joh. 2: 18. 4: 1.

6. Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förloren besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne.

7. Ja, folk skall resa sig upp

mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra;

8. men allt detta är allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'*.

9. Då skall man prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa eder, och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns skull. Matt. 10: 17 f.
Joh. 15: 18 f. 16: 2 f.

10. Och då skola många komma på fall, och den ene skall förråda den andre, och den ene skall hata den andre.

11. Och många falska profeter skola uppstå och skola förvilla många.

12. Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna.

13. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst.
Matt. 10: 22. Luk. 21: 19.

14. Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.
Matt. 28: 19.

15. **N**är I nu fån se 'förödelsens styggelse'**, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats — den som läser detta, han give akt därpå —
Dan. 9: 27. 12: 11. Mark. 13: 14 f.
Luk. 21: 20 f.

16. då må de som äro i Judeen fly bort till bergen,

17. och den som är på taket må icke stiga ned för att hämta vad som finnes i hans hus,
Luk. 17: 31.

18. och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel.

19. Och ve dem som äro havande, eller som giva di på den tiden!

20. Men bedjen att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten.

21. Ty då skall det bliva 'en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall förekomma.
Dan. 12: 1.

22. Och om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad.

23. **O**m någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där är han', så tron det icke.
Mark. 13: 21 f. Luk. 17: 23.

24. Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt, förvilla jämväl de utvalda.
5 Mos. 13: 1 f. 2 Tess. 2: 8 f.

25. Jag har nu sagt eder det förut.

26. Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut, eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke.
Luk. 17: 23 f.

27. Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara. —

28. Där åteln är, dit skola rovfåglarna församla sig.
Job 39: 33. Luk. 17: 37.

29. **M**en strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter*** skola bäva.
Jes. 13: 10. 34: 4. Hes. 32: 7. Joel 2: 10, 31. 3: 15 f. Mark. 13: 24 f. Luk. 21: 25 f.
Apg. 2: 20. Upp. 6: 12 f.

30. Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och alla släkter på jorden skola då jämra sig. Och man skall få se 'Människosonen komma på

* Se Födslovåndor i Ordförkl. ** Se Förödelsens styggelse i Ordförkl. *** Se Makter i Ordförkl.

Herren kommer!